

Vychází dne 16. 12. 2005

Číslo 36

Obsah

Kronika	
Velikonoce	3
Hoboes – závěrečný úsek	5
Jarní voda Otava	6
Turnaj v kuličkách	8
Jarní sraz s Ginkgem	9
Pytlíčí výprava	10
Letní tábor	12
Táborové ohlasy	22
Alpy	24
Puťák Slovensko	30
Slovenský puťák dle Kuleho	36
Voda I. podzimní – Vltava	39
Voda II. podzimní – (zase) Vltava..	42
Podzimní sraz v Kácově	45
Ze ŠUPlíku	
Podchlazení	46

Proč čtu ŠUP

Bill Gates
zakladatel Microsoftu.

„V poslední době jsem si ŠUP velmi oblíbil. Nikdy nezamrzá a když náhodou spadne, data se neztratí. Rozhodl jsem se proto MS ŠUP integrovat do příští verze Windows.“

Sudoku

1				8			
						2	
			7				
	4						5
		3					
					6		
			9				
0							

▲ Varianta populární číselné hádanky – vysoká obtížnost. Řešení pošlete redakci. Na vylosovaného řešitele čeká odměna. Na shledanou v příštím čísle!

Editorial

V tomto čísle ŠUPu se z velké části podařilo dohnat značný, více než půlroční skluz. Také je to patrné na rozsahu tohoto vydání, které čítá poslední dobou neobvyklých 48 stran. A co že na těchto listech naleznete výjimečného? Hned zkraje je třeba zmínit Stegyho zápis z Velikonoc, který je společně s popisem Pytlíčí družinovky příjemným osvěžením od zápisů starých kořenů. Netradiční je také Alfonsovo lyrické pojetí jarních vod. V první řadě jsou to ale články o obou podzimních vodách od Kexe, které, ač věcně přesné, přibližují dění skutečně neotřelým způsobem. Škoda slov, přesvědčte se sami. O zábavu je postaráno!

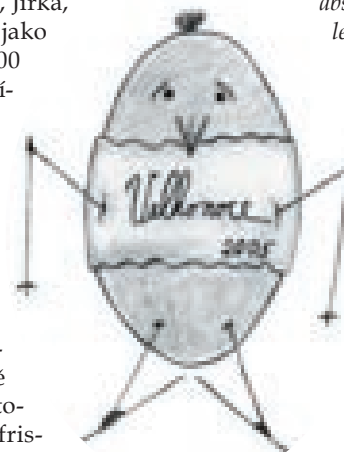
Možná si také všimnete, že ŠUP je vytištěn o něco kvalitněji než předešlá čísla. Díky zbrusu nové náplni v tiskárně bychom se již neměli setkávat s blednoucím textem a šedivými šmouhami na fotkách. Zasluky na tom mají Pavlína Hrdličková a Petr Uher (alias Čajíček), bez jejichž podpory bychom toho stěžejšího dosáhli. Proto jim náleží naše Poděkování. *redakce*

Velikonoce

24. – 28. března 2005

Po lušticím Kecu jsme odstartovali mikrobusem do Krompachu. Já, Pi-bižuch, Vavřík, Taška, Jirka, Myšák a Magyal jsme jeli jako první a dorazili jsme cca 500 m od chalupy. Ostatní Pytlíci (David + Vojta) s Turbem dojeli až do Svoru a měli to zhruba 12 km daleko do chalupy. Na místě jsme odemkli chalupu, odstranili jsme víka na oknech (okenice) a šli jsme si užít sněhu, dokud tam nějaké byl. Je asi 15.30 a dorazili Pytlíci s Turbem. Hrozně nadávali, že maj těžký batohy, atd ... Šli jsme si zahrát frisbee, ale za chvíli nás to vomrzelo a zahrál jsem si s Pěbou a Vavříkem na šiškovku (korejská válka). V 18:00 dojíždí Plác s ostatními, kromě Madly, Di-

kobraze, Magdy a Jany, ti přijedou později. Ještě pozdě večer dorazil Tatouch, Kule s Kvíčárou a zhruba ve dvě v noci i Jírovec, který absolvoval noční procházku po přílehlých hvozdech.

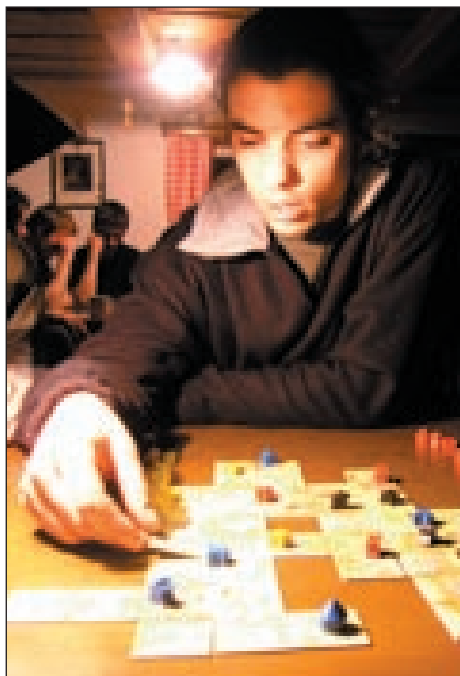

2. den

Po družinách jsme vyrazili na túru, v našem případě až za hranice do Německa, přes Hvozď až do lázeňského městečka Oybin, kde jsme si na nádraží zahráli trojnohu a čekali až přijede parní lokomotiva. V 15:00 přijíždí, ale je to podle mého názoru podfuk, protože málo pářila. Cestou zpět jsme si vyvedli nepodařené stopy odlité sádrou ve sněhu. A když už jsme byli v chatě, tak jsme si udělali pomlázky. Dohromady jsme ušli cca 12 km. Večer

Topení Moran v provizorním jezírku (vybudovaném pouze za tímto účelem)

Hrou v Carcassonne jsme strávili nejednu noc

jsme vždy dostali fazole a posunuli jsme se o tolik polí, kolik jsme odevzdali fazolí, přičemž na téměř každém poli byla past, kterou jsme museli splnit a pak se posunout dál. Červená barva byla nejlehčí – např. vezměte si zlaté oplatky, odevzdejte 3 fazole; modrá barva byla středně těžká – např. musíš sedět 1 min. u zdi (bez židle); černá pak byla nejtěžší – např. všichni se polít studenou vodou, 2 z vás musí sedět 3 minuty u zdi a odevzdat 6 fazolí ... Přijela Jana s Magdou.

3.den

Tento den byl fakt pohoda, jenom jsme vyřezávali vrtulky z jasanu nebo ze švestky. Taky jsme přinášeli dříví z lesa. Zde si neodpusťím malou poznámku. Zdá se, že Kuba moc nepracoval, jestliže mu tento den přišel jako pohoda, protože toho dřeva jsme přinesli docela dost a hlavně jsme ho pak museli narežat a naštipat. Nakonec jsme vše dodělávali ještě druhý den k večeru a jak Maďal trefně

prohlásil, „předplatili jsme si tak několik obytných“, když jsme chalupu slušivě obložili nařezaným dřevem. Tenhle den přijel Dikobraz s Madlou.

4. den

Hned ráno jsme si dali záviny a už jsme startovali po skupinách. První úkol bylo doběhnout k ohništi, tam vzít papírek a Plác nebo Kule nám řekli, zda je písmenko na papírku v šifře a nebo ne. Odpověď (šifra) byla taková „Úkoly hledejte ve skříni pod schodama.“ A bylo to, pod schodama byla skříň a v ní obálka a na ní napsáno „otevřete u památného tisu“. Tam jsme to otevřeli a následovalo dalších 5 úkolů. První úkol vypsát co nejvíce básniček ze druhého dne (např. Každý správný mamlas, když mluví, tak nahlas. Aby všichni mamlasi, věděli, že souhlasí.). Druhý úkol nás nasměroval kam máme jít. Třetí úkol zapamatovat si a rozpoznat uzle, které byly na obrázku. Čtvrtý úkol byla morseovka z Windowsovských oken v níž bylo napsáno, abychom vymysleli co nejvíce zvířat na R, která žijí u nás. Pátý úkol, na ten nás nasměroval 2. úkol a to byl orientační azimutový běh, a jeho konec byl konec hry. Na jeho konci čekal Plác a Kule s vřutama a ohněm. Pak jsme ještě na cestě postavili malé vodní dílo, které jsme následně rozbouřili a utopili v něm Morany, jelikož jsme neměli po ruce momentálně žádnou jinou řeku.

5. den

Začali jsme balením věcí, batohů a běžek. Uklízeli jsme chalupu, přikrývali okna, jedli müsli a pak cca ve 12 jsme šli hrát frisbee. Asi v 15:00 jsme skončili a šli na autobus, autobusem do Svoru, z něho na vlak, vlakem do Děčína, tam jsme přestoupili a hurá na Masarykovo nádraží v Praze. Cestou vlakem jsme si zahráli Katányho, rozdali si kartičky, udělali kolečko. A pak jsme se všichni rozešli domů.

Napsal Kuba

...a s velkým úsilím přepsal Turbo (takových pravopisných chyb!)

Hoboes – závěrečný úsek

16. dubna 2005

Během zimních měsíců jsme hráli v klubovně i na výpravách dlouhodobou hru na hoboos. Začalo to promítáním tematického filmu na podzimním kecu a pak se za jednotlivé hrátky získávaly body proměnitelné za kilometry naježděné na mapě amerických železnic. Vyvrcholením byla výprava připravovaná Turbem a Janou.

Začínali jsme ráno z klubovny, neboť v pátek předcházela kec. Rozdělili jsme se na 3 celky (v každém byl někdo z rádců). Jeli jsme vlakem do Mladé Boleslavi a pak po delší pauze k tyči uprostřed polí s názvem „Líně“ - no, jak jinak. Cestou jsme luštili různé šifry, matematické úkoly a hlavolamy a tak značná loudavost dopravních prostředků ani tolik nevadila. Z Líní jsme se vydali jarní krajinou za slunečného jarního počasí do nedalekého zales-

něného údolí a cestou pokračovali v plnění úkolů (šifry a hádanky), pak jsme sehráli společnou hru – boj o traťové úseky (sbírali jsme lístečky v lese a přitom se vybíjeli hadráky). Po obědě jsme kvapně zamířili dále na jih, ke zrušené trati ve Skalsku. Maďal tam pro nás od podobných železničních šilenců, jako je sám, zapůjčil drezínu. Kousek jsme se povozili a pak už čekali na opravdový vlak. Přijel, a tak jsme se i dostali domů. Bylo tedy možné vyhlásit i celkové vítěze: Kuba projel na mapě 23 měst, Maďal s Jirkou každý 19.

Tatouch

HOBOOS		VÝSLEDKY	
Brzd	Jméno	Dráha	Čas
1	Kuba	Ptělka	23
2-3	Maďaloun	Jstěrky	19
2-3	Jirka	Jstěrky	19
4-6	Markéta	Kavan	19
4-6	David	Jstěrky	19
4-6	Pepa	Ptělka	17
7	Vajta	Ptělka	17
8	Vojtěch	Ptělka	17
9	Martina	Štří	17
10	Teška		
11	Petr		
12	Petra		
13	Teška		

◀ výsledková listina

Otavské jarní dobrodružství aneb Jarní voda Otava

6. – 8. května 2005

Je jaro léta páně 2005 a jak už je v našem oddíle tradicí, vyrazíme na jarní vodu. Tentokrát se chceme probojovat Otavskými peřejemi. Naší cestu začneme v campu v Radešově a ukončíme po dvou-denním boji s vodním živlem nejdříve na konci jihočeské sirkařské bašty v campu Malá Chmelná a při druhém pokusu o průjezd nebezpečnou otavskou divokou vodou dojedeme až pod majestátné trosky mohutného hradu ze 14. století, Rábí. Tento hrad, dvakrát dobývaný Žižkovými houfy husitů, tu stále hlídá řeku, aby nám ji někdo nevypustil.

Dostat se o pátečním večeru do Radešova bývá pro větší partu lidí, nebojím se napsat to slovo, složité. Ze Sušice jezdí malý soukromý busík, kterému se lehce rozklepaly poloosy, jen co nás spatřil. Při první

vodě se podařilo nacpat všechny do tohoto chudáčka, ale při druhé hádvě šla valná hromada pěšky. Posléze se ale naskládali na korbu valníku pana Volka a vesele jsme mezi vestami, s omrzlinami prstů a uší dorazili do Radešova.

Ráno v Radešově bývají příjemná. Už od večera se ze tmy ozývá burácení vodní spousty a ve vodákovi to vyvolává až paniku a děs. Protože podle zvuku musí být nejméně povodeň a lodě se z toho strachy budou cvakat už na břehu. Ráno ale vstanete do slunečného dne, otevřete oko, ostatní ještě spí a tak přemýšlíte jestli otevřete i druhé a vykouknete ven. Vaše fyziologicky fungující ledviny vás přesvědčí, že kouknete i ven. Hrabete se rychle, abyste svým stvořitelům moči byli po vůli, že se ani neobjete. Chladivá rosa se ujme vašich bosých nohou a při konání té ranní

úlevy sledujete fascinováni řeku, jak si její vlnky pohrávají s lístky stromů, jak šplouchají na břehy a ta tam je večerní povodeň. Ranní řeka je úplně jiná, prosluněná, hravá a hodná. Už bys chytil pádlo a cvičně zabral, ale nezapomeň, že stále močíš.

Postupně se hrabou ven všichni a camp ožívá. Už kouká i Vavřík, támhle Horácova banda, tu se potácí Taška a kousek vedle už i Baloun mžourá a nejde mu na rozum, kde že je ten počítač, vždycky ho má přece u postele... Ale i Saša už suší orosený svršek od stanu a Terka již dokonce přežvykuje kus erárního žvance.

Před plavbou je ještě třeba domluvit posádky, rozebrat pádla, pohádat se o vesty, pobrat erár, strčit někomu kámen do loďáku a teprve pak je možno se nalodit. Pak už jsou vidět jen klasické patetické záběry hollywoodských režisérů, Tatouch s Horácovým Matějem tlačí bagáž do lodí a všechny tři loďáky se tam kupodivu vejdou, Kule dopíjí poslední čaj před nebezpečnou plavbou, Omv s Jirkou odrážejí se svou červenou vertexou, Kex s Lukášem už se nechávají unášet pomalu proudem na Gandalfovi. A další a další posádky postupně noří své lodě do řeky a své nohy do vody jak se jim natěšeným rozčilením nezdají nastoupit.

Vody je dostatek a tak míst, která by naše flotila nepřekonala plavbou i s posádkou, je minimum hraničící s nulou. Vždy přijet k jezu, okouknout dravé vyplazené jazyky řeky, vybrat ten nejméně zlomyslný a už jím nechat unášet loď. Kdo se netrefí, přerachotí kameny vedle, ale jede dál, je hezký den, tak co nás může zastavit? Noc!

A bylo tomu tak, utábořili jsme se na našem obvyklém tábořišti v tomto koutě řeky. Zde nás musel opustit Vrápenec, spěchající, víc než vody řeky, do Prahy. Maďal a já (Alfons) jsme mu pomohli se ještě rozloučit s řekou a projeli s ním další míli až dvě vodního toku. V pozici porculána a kleče na dně lodě, se mu všechny kameny, které jsme s rachotem přejeli, se zlomyslností jim vlastní, zabořily do kolen. To se mu nelíbilo. U malé plázičky pokryté ma-

lými oblázky jsme zakotvili a Vrápenec se otočil k řece i k nám zády. My si otočili loď dnem vzhůru a nad hlavou jsme ji nesli zpět k našemu vzdálenému tábořišti. Když už bolí ruce, pomůže podložit si loď mikiinou a položit si ji na temeno hlavy. Potěšení budou zejména protijdoucí chodci, ale i protijedoucí cyklisti si přijdou na své. Znenadání se pletete i celou lodí do cesty a nechtíte se srážíte přídí z kol, protože při této metodě není vidět dál jak metr před sebe. S kanohehou se plíží lesem opravdu nepohodlně a tak se nám nepodařilo dostat se k tábořišti nepozorovaně. Zahráli jsme na schovku a pozorovali ojedinělé lesní tuňky s blatouchy. Lze jen dodat, že jsme uvařili večere a všechny je snědli. Jen s tuňákovým salátem byl trochu problém.

Ráno probíhalo podobně jako v Radešově, jen nám nesvítilo sluníčko, nebylo tolik rosy, ale stejně jste se po včerejší ranní lázni raději obuli, o řece už každý věděl, že není povodeň a tak snad jen ty ledviny opět fungovaly stejně jako předešlé ráno a spousta rán před tím. Pomysli! Tedy pomysli, které jsme měli na snídani, se stany, spacáky a vše, co se sušilo a páliilo u ohně,

Vavřík a Pepa na jezu u Červených Dvorců
(na stránce 6 Hroch s Markétou tamtéž)

Turnaj v kuličkách

20. května 2005

Jak se již stalo poslední léta zvykem, konal se koncem května pod Nuselským mostem přebor v kuličkách. K velké radosti organizátorů se dostavilo opět devět soutěžících, což umožnilo použít osvědčený způsob hry – tedy „malá domu“ ve skupinkách po třech, souběžně u třech důlků. Konala se postupně čtyři kola a v každém byli hráči rozděleni jinak, takže ve výsledku si zahrál každý s každým právě jednou. Že je tohoto možné docílit, jsme měli ověřeno z minulých let, ovšem kombinování při sestavování tabulky (již v průběhu turnaje) nám opět dalo trochu zabrat. Proto zde použitou kombinaci (jedno z mnoha řešení) uvedu, abychom si příště ušetřili práci. Hráči byli označeni písmeny A až I.

	1.důlek	2.důlek	3.důlek
1. kolo	ABC	DEF	GHI
2. kolo	ADG	BEH	CFI
3. kolo	AEI	BFG	CDH
4. kolo	AFH	BDI	CEG

Každý hráč začínal s 10 kuličkami, po skončení turnaje byl stav následující:

poř.	jméno	koulí
1.	Tereza	B 14
2.	Madla	D 13
3.-4.	Myšák	A 12
	Pibižuch	F 12
5.	Petr	G 11
6.	Vláda	H 10
7.	Martina	I 9
8.	Stegy	E 7
9.	Petra	C 3

A nakonec pořadí družin:

poř.	družina	bodů
1.	Ještěrky	24,3
2.	Pytlíci	19,8
3.	Štíři	17,0

zapsal *Alfons*

Jarní sraz s Ginkgem

27. – 29. května 2005

Sraz se konal pro změnu zase u rybníka Velký Ratmírov nedaleko Mezna u Tábora. Někteří jedinci volili dopravu až na místo, jiní šli z dálky (Já s Maďalem a s pozůstatky Špatníků jsem jel do Votice už v pátek večer a pak jsme šli přes Mezivrata a skrz Říši mravenců pěšky). K našemu nemilému překvapení byl rybník vypuštěn, respektive – zbyla z něj jen malá bahnitá louže. Vzhledem ke značně tropickému počasí to bylo dost nemilé. Koupat jsme se chodili do cca 3 km vzdáleného rybníka u silnice do Mitrovic. V sobotu odpoledne proběhla totemová hra, kterou s odřenými ušima a o prsa vyhráli Pytlíci. Totem tedy zůstal pro tentokrát ve Vyšehradu. Sobotní večer a noc byly věnovány slavnostnímu ohni. Vzhledem k počtu přítomných a velikosti kruhu se hudební produkce změnila v soutěž o nejfalešnější zpěv.

Přesto, že jsme nasadili silné kalibry, asi jsme nevyhráli. Umorné nedělní parno málem zabránilo v lakrosovém klání, ale nakonec se našlo pár šílenců, kteří se pod dohledem hasičských stříkaček (zbyly na hřišti z cvičení předchozího dne) věnovali pocení na hřišti v Mitrovicích. Ostatní tou dobou čerili hladinu rybníka a tam také byli posléze hráči lakrosu doplněni. I cesta domů byla poznamenána parnem, ale většina z nás ji přežila.

Tatouch

Pytličí výprava

10. – 12. června 2005

Mimořádně jsme startovali z Masarykova nádraží. Musel jsem koupit lístky, protože Kule přišel pozdě. Jeli jsme do Lubence přes Blatno. Ve vlaku nám dal Kule šifru, jejíž princip byl, že každé třetí písmeno bylo pravé a ta ostatní byla H, J, K, N, G nebo L. První jsem byl já, 2. hLuk, 3. Pibižuch, 4. Petr, 5. Pepa a 6. David (Řopík). Když jsme byli hotoví, tak nám Kule dal šifru se semaforem od Turba, ve které stálo: „na výpravě budete potřebovat umět semafor.“ Pak jsme se v přestupném vlaku rozdělili do týmů Já+Pibižuch, Pepa+Petr a hLuk s Davidem. Hráli jsme Asociace, poznávali kytičky, dělali dřepy, který se na konci výpravy zúčtovaly na 350, 400 atd. Nejprve jsme se chtěli ubytovat na Liščí skále u Bílého kříže, ale jelikož se to Kulemu nelíbilo, že tam probíhal orienták, tak jsme se rozhodli ubytovat se cca 250m od toho místa, kde byl kříž.

Ráno když jsme se probudili já a hLuk, šli jsme házet větší kusy břídlíce ze strmého svahu. Kule se probudil a přišlo zúčtování trestných (velice často dřepových) dluhů. K snídani jsme měli naplánovaný šneky s buchtíčkama. Jen co jsme vyrazili asi po 300 m, dali jsme si přestávku u ŘOPÍku a jakmile jsme viděli klády, začali jsme je házet vši silou ze svahu. Kule nevydržel a šel, někde vysoko se schoval a tam na nás počkal. Při šplhání sem si málem vyvrknul kotník, ale nic z toho nakonec nebylo.

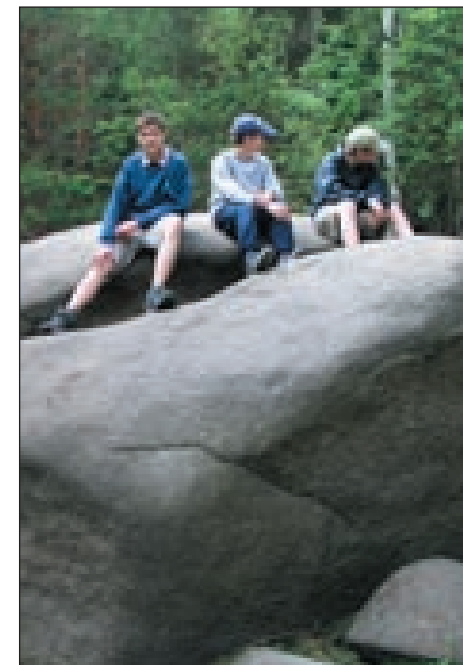
Po přezení skály nám Kule vymyslel hru (na život a na smrt): jeden z týmu si zavázal oči šátkem a ten druhý člověk navigoval. Nezáleželo na tom, kdo bude zdravější a kdo ne, nýbrž záleželo na pořadí jednotlivého týmu. Byly 2 úseky a navigátor se nesměl dotknout slepce. Bodů dostali všichni stejně, protože jsme byli 1.a 3., Pepa 2. a 2. a David 3.a 1. Hned na to byla hra na schovávanou, kdy jeden z týmu se měl schovat ve vzdálenosti 200m po cestě

co nejbližší, ale zároveň aby nebyl vidět, tak to už byl trochu oříšek. Nejbližší byl vždycky jenom Pepa s Petrem. Další 30 minutová zastávka byla asi po 800m, kde se začlo lámat dalších pár tuctů klád o žulový balvan, což znamená dalších pár padesátek dřevů.

Asi po 2 km jsme si dali odpočinek ve vesničce na houpačkách, na kterých jsme si zvažili, kdo má těžší batoh, kdo víc a kdo méně. Když to Kuleho začalo štvt, že nejdeme, opět vyrazil napřed a někde si na nás počkal. Potkali jsme školáky v přírodě v Uhlišti. O kus dál jsme našli pramen, u kterého jsme nabrali vodu, a šli dál. Na kopci jsme počkali a dali si kedlubny. Během cesty nám Kule pravidelně dával úkoly typu: „kdo mi přinese borovou šišku do 13 vteřin, dostane bod“ nebo taky obvyklé indiány atd.

Cesta dlouhá ani ne 1 km nám trvala hodinu, protože hLuk s Davidem šli daleko za náma a zatímco my jsme odbočili, oni šli stále po cestě. Kule se rozhodl je dohnat. Vrátil se i s nima. Všichni jsme se rozhodli se utábořit u Střely s perfektním výhledem do kraje, až na Kuleho, ten tento výborný nápad zavrhnul. Tak šel s Pepou hledat jiné místo. Po 20 minutách pátrání se Kule vrátil s nabídkou bydlet jinde, načež nám ukázal fotky z toho místa, které našli. Popadli jsme dřevo a batohy a šli jsme na určené místo. Po večeri jsme se šli vykoupat do (ledový) Střely.

Ráno v neděli máme müsli, vyrazili jsme kolem 9 hodiny. Na mostě nám Kule dal hádanku, ze kterého stavebního slohu ten most je. Tam jsme se taky zastavili a házeli žabky (ne živý, jenom s oblázkama). Most byl ve městě, takže jsme nabrali vodu a šli a šli a šli, až jsme měli brodit Střelu. Poslední, kdo si usušil nohy z brodění, byl Pibižuch. Došli jsme na rozcestí a namířili to na Železný Hamr, 2,4 km po zelený, a jelikož šel Pibižuch poslední, zahrnul blbě. Čekali jsme na něj u ŘOPÍku. Kule se rozhodl pro něj dojít, protože po zkušenosti s Davidem a spol. věděl, že se ztratil. Vrátil se bez něj. Tak jsme se rozhodli mu zavo-

lat. Popsali jsme mu situaci a vrátil se. Dali jsme si oběd.

Po obědě jsme si zabalili. Pibižuch chtěl dát sáček s krabičkama Davidovi, ale ten namísto toho, aby je přijal a sbalil, začal utíkat. Utíkali tak dlouho, až se nám ztratili z očí. Šel jsem jenom já s Kulem. Když jsme dohnali Petra a Pibižucha, chtěli jsme dohnat i ostatní. Nepodařilo se. Ani po Železném Hamru. Na rozcestí jsme vyslali Pibižucha, že je dohoní, ale po 10 minutách jsme viděli, jak za náma jde David, Pepa a hLuk. Řekli nám, že se nám v Hamru schovali. Zavolali jsme Pibižuchovi a vrátil se. Z toho bloudění nám nezbyl čas. Museli jsme ujít 7 km za 1,5h do Potvorova na zastávku za 30stupňového vedra. Nakonec jsme to stihli.

Ve vlaku zpátky nám dal Kule závěrečnou hru, abychom poznali kytičky po čichu. Po náležitých součtech jsem to nakonec vyhrál já s Pibižuchem.

Dodatek - v Plzni mají skvělou pekárnu.

Letní tábor Dobrodružství Hucka Finna

2. – 24. července 2005

Den D počal se psátí druhého července, v sobotní to čas. Naše loupežnická banda se schází na Prag Hbf. s první ranní zoří a nasedá na parolod' a do ocelového oře, který se jal nás odnáseti do veliké dáli až za oceán Atlantický a do časů dávno minulých. Pomalu přejíždíme do krajů stepních a bažinných podél veletoku Mississippského a ocitáme se v dobách, kdy se na kolesových parnicích, jako označení hloubky dvou sáhů, volávalo „**Mark Twain!**“ Pan Samuel Langhorne Clemens (1835 – 1910), autor se stejným pseudonymem, pro nás letos napsal příběh o jednom americkém chlapci jménem Huck Finn a jeho přátelích Tomovi a černocho Jimovi, kteří prožívají všeliké příhody plné různých nebezpečností. A tak jsme se za nimi vypravili do Severní Ameriky

(Jižní Čechy), do krajů podél Mississippi (Malčický potok), do městečka St. Petersburg (tábor) a do okolních městeček a vesnic. V den, kdy jsme se vydávali na cestu, jsme netušili, že se staneme loupežníky, že budeme podepisovat strašlivou přísahu vlastní krví, že se budeme plavit na voru po divoké Mississippi spolu s uprchlým černochem a že ho nakonec budeme i osvobozovat ze zajetí. Ale vezměme to pěkně popořádku, jak se sluší a patří na pořádné vypravování.

1. den

V sobotu jsme se dopravili pěšmo z Kaplic do tábora, cestu doprovázely drobné přeháňky a bylo pod mrakem. Na tábořišti nás čekala Jana s Balounem. Hrajeme rozřazovací hru, kterou připravili Kule s Ahalbertem, abychom spojili jednotlivé týmy. Poté se urychleně vrháme na stavbu týpek (od „tee-pee“). Každé skupince pomáhá jeden z rádců. Letos jsme tuším postavili týpka napoprvé a nemuseli tedy žádné bourat a předělávat. Následně staví svá týpka rádcí a ostatní si staví postýlky (to jsme již nechali na jednotlivých týmech a jejich chefech – Kubula, Kex, Baloun, Jenta). Zatímco ostatní již téměř všichni mají postaveno a bydlí, na Kuleho s Ahalbertem přichází tvůrčí krize, nechtějí stavět nic – pryč až zítra. Nakonec se nechají přesvědčit a vnitřní zařízení našeho týpka ještě ten večer doděláváme – nutno říci, že již dosti za šera.

2. den

Dopoledne doděláváme některé nezbytnosti uvnitř týpek, jako jsou stolečky, poličky atd. Jana s Magdou stěhují s Jentovou pomocí do svého tee-pee zásoby, ježto je obývají pouze ony dvě. Teplota oproti včerejšku výrazně stoupla a obloha se nám také vyjasnila, a proto se Kule s Ahalbertem uklízejí do týpka a staví si zábradlíčko. Alf s Magyalem začínají s nadšením pracovat na stožáru a Turbo se špatníky se s mnohem menším nadšením pouštět pomalu do stavby kuchyně. Přijíždí Dřep, který si včera ráno trošku pospal. Odpoledne pokračujeme ve stavbě kuchyně a stožáru, Ahalbert s Kubulou počínají se stavbou kamen, Pytlíci spolu s Kulem kopou druhou latrínu, odpadovku a vsakováčku a Magda s Janou a zbytkem tábora uklízejí louku (hrabou a nosí seno) a staví seník (kupku). Večer se na chvilku setkáváme ve sněmáku. Poté má Alf s Ma-

gyalem své divadelní vystoupení za svitu pochodní pod skálou, při kterém se seznamujeme s Tomem Sawyerem a Huckem Finnem a podepisujeme krví strašlivou loupežnickou přísahu, ve které se mimo jiné píše, že se budeme každý den mýt v Mississippi a že nebudeme vyhazovat jídlo do odpadové jámy.

3. den

Dopoledne pokračuje stavba kuchyně, tentokrát již s plným nasazením špatníků, Kuleho a Turba, Kubula staví kamna, Alf s Magyalem dodělávají stožár a Ahalbert si staví stoleček, Baloun vaří čaj. Vedro je ještě úmornější než včera a na louce se téměř nedá vydržet. Jana s Magdou na dnešek připravily pro ostatní hru po okolí, a tak vyrážejí na $\frac{3}{4}$ dne pryč (přes Malčice a Včelíny na Věžovatky). Cestou plní jednotlivé skupiny různé úkoly a získávají indicie, aby mohly podle nich nakreslit obrázek slečny Watsonové z legendy. Také vymýšlejí povídku o tom, jak se Džin dostal do lahve (viz stránku 22). Odpoledne pokračujeme ve stavbě kuchyně, bohužel nám to nejde tak, jak bychom si představo-

vali. Ahalbert se konečně spolu s Kubulou vší silou vrhá na stavbu kamen a je podstatně úspěšnější než my, co stavíme kuchyň. Vztyčujeme stožár a vlajku. Ke svatčině se vrací Jana s Magdou a dětmi, a tak je po klidu. Večer není kuchyně stále ještě provozuschopná. První letošní večerku hraje Pibižuch na klarinet, po ní jdeme spát a pak přijíždí Krup s Imeldou. Obloha se zatahuje a vypadá to na blížící se dešť.

4. den

Od rána prší a je poměrně chladno a nám se nechce nic dělat a utíkáme se k neutrálním činnostem jako je stavba dřevníku, úklid sněmáku a pobyt v něm. Také se dostavuje kuchyň a kamna. Protože je opravdu hnusně, trávíme většinu času ve sněmovním týpku a hrajeme hrátku – vytvoř co nejvíce jiných slov ze slovního spojení CHLUPATÁ KOULE. I odpoledne stále prší, a tak doděláváme táborové stavby a stavbičky, těžíme nějaké dřevo na topení (po loňských Magyalových zkušenostech raději používáme ochranné pomůcky – prilby). Jinak trávíme čas v týpkách a ve sněmáku a čas si krátíme hraním spo-

Ze stavby kuchyně: Jenta se raduje z vyvrtané díry

lečenských her (Scrabble, Activity, Bang atd.). K večeru přestává pršet a Krup společně s vrchním volleyballovým mistrem Kexem a ostatními špatníky staví na sportovce hřiště na volleyball. Večer se scházíme ve sněmáku, rozdáváme první body (žlutéčervenéamodrékartičky) a Krup má poučnou a vtipnou přednášku o otroctví, otrokářství a rasismu, proloženou písničkami. Také potom hrajeme nějaké písně, áááááá (pardon, jsem nějak unavený) a zpíváme.

5. den

Pátého dne od rána neprší (překvapivě) a je spíše polojasno a relativně teplo. Zkrátka vhodný den na dopolední běhací hrátku v lese. Hráči dostanou papírek se jménem hráče, kterého mají chytit. Pokud ho chytí, získá od něj jeho život a papírek se jménem toho, koho chytil chycený hráč. Nejlepší na

této hře je, že nikdo samozřejmě neví, kdo ho chytá. Po hře se vrháme na první táborové, tábornické a jiné praxe. Alfons se vrhá do kuchyně a vaří nám své špekové knedlíkové překvapení – moc dobré. Po obědě pokračujeme v praxích – Kule a někteří Pytlíci stavějí přehrádku, Ještěrky vyrábějí sandály, Štíři společně s kAhany si uřezávají prstíky při vyřezávání a Špatníci hrají volej(bal). Ahalbert je celý den zavřený v týpku a třídí písničky do naší „Bible“. Odjíždí Krup s Imeldou. Hrajeme ještě jednu lesní hrátku podobnou té předchozí. Dvojice mezi sebou bojují ve vymezeném území hadrákovými koulemi. V noci hrajeme první a poslední letošní noční hrátku – Pyramidky. Hráči obcházejí svíčková (neplést se svíčkou – jedná se o svíčky) stanoviště v lese, na každé si vezmou jeden papírek s číslem a snaží se mít co nejmenší součet – tedy být co nejrychlejší.

6. den

Šestý den začínáme chodit, podobně jako Tom s Huckem, do nedělní školy. S tím rozdíl, že se neučíme náboženství a můžeme si vybrat mezi různými školaми. Například Kule vede školu fotografie a filmu, Magda školí v popatlávání kamínků temperami, u Jany se můžete naučit plést různé náramky, Kex s Kubulou vyrábí hojivé masti a lektvary a Ahalbert, Magyal a Turbo nacvičují vícehlasé písničky. Vše doprovází všudypřítomné vlhko, mrholení a chlad. Odpoledne pokračují nedělní školy a také se schováváme před parníkem. Hráči se musí schovat několik metrů od řeky (cesty), po které jede parník (rádci). Čím blíž se schová a není spatřen, tím více má bodů. Večer si poprvé můžeme koupit svoji Bibli – Tom Sawyer ji přece také získal (za 10 žlutých lístků), krásnou vázanou Bibli za 40 centů krámské ceny, za oněch dnů láce. V našem podání Bibli tvoří desky, do kterých si za žlutéčervenéamodrékartičky můžeme nakoupit písničky. Žluté kartičky mají hodnotu 10 bodů, červené pět a modré jeden bod. Také je možné si vybrat z různě „drahých“ písniček z aktuální nabídky. Kule má přednášku o hadech a předvádí nám ty své (hady). V noci přijíždí Tatouch a přiváží nám vytrvalý a hustý déšť.

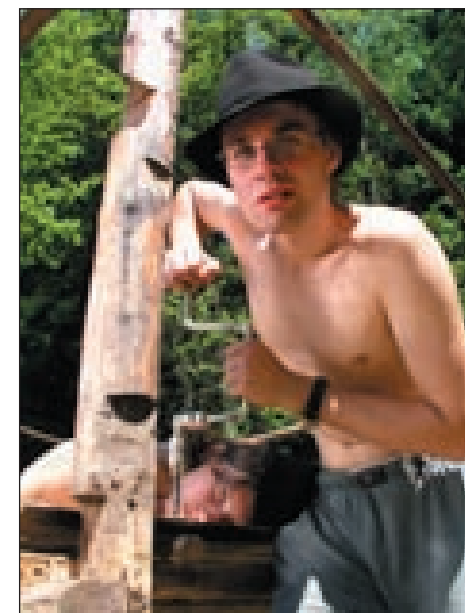
7. den

Sedmého dne vstáváme dosti pozdě, protože leje jako z konve a nikomu se nechce z vyhrátého spacáčku ven. V přestávce mezi dešti hledáme hady, kteří utekli do lesa. Šťastně je nacházíme a každá družina pak dostane jednoho na starost. Opět za vytrvalého deště realizujeme alespoň velkou šifrovací hrátku z původně celodenního úseku připraveného Kulem a Turbem. Každá družina si měla vymyslet svůj způsob šifrování, kterým si pak budou postupně zašifrovávat a rozšifrovávat krátké zprávy. Počítá se, kdo jich zašifruje a zase rozšifruje (vždy někdo jiný z týmu) nejvíce. Odpoledne se schováváme ve sněmáku před deštěm a hrajeme turnaj v Activi-

tách. Alfons s Magyalem dostávají dřevorubeckou horečku, a tak rubou a rubou, až vyrubou skoro celý les a natěží tak dřevo téměř na celý tábor. Opět samozřejmě nezapomínají na bezpečnost práce a používají ochranné (cyklistické) přilby. Špatníci odpoledne připravují saunu a my se tak večer můžeme poprvé na letošním táboře do sytosti vysaunit.

8. den

V sobotu 8. den vyrážíme ne velkou výpravu do St. Louis, města s 30 000 obyvateli, neboli Českého Krumlova a počasí nám kupodivu přeje (a sluníčko hřeje). Zde Magyal s Alfonsem připravili hru s různými stanovišti a úkoly. Dalším úkolem hráčů bylo poznat známé zamaskované osoby z oddílu. Postupně byla či nebyla odhalena tato individua – Křeček s parukou, oholený Hroch, Dejř, Mungo maskující se za japonského turistu, Tygr a dělník Kotul. Bohužel bližší informace a finesy převleků nemohu poskytnout (a docenit), protože tou dobou jsem hlídal s Tatouchem a Adamem tábor

Ze stavby kuchyně: Zklamaný Turbo, který se pokusil Jentovi provrtat hlavu, ale těsně minul

a připravoval slavnostní oheň. V Krumlově jsme se také sešli s Markétou (Čoči či Činži). Do tábora mezitím také dorazila zásobovací kolona až z dalekého Cairu (České Budějovice). Ze St. Louis se vracíme tak akorát k večeri. Také abychom mohli dodělat slavnostní oheň a přitom moc nezmošli, protože počasí se opět mění na zataženo a deštivo. Večer je již zmiňovaný slavnostník a veřejnosti je poprvé představena beta verze trojhlasé Krinolíny.

9. den

Devátý den ráno vespáváme po slavnostníku poněkud déle, ale není kam spěchat, protože opět vytrvale prší. Dopoledne proto trávíme ve sněmáku, kupujeme první části Biblí. Také vyrábíme desky na Bible. Odjíždějí Mungo s Křečkem, Kotul s Tygrem ještě zůstávají. Hroch s Dejsem ze St. Louis vydali někam jinam a na

Ze St. Louis: závěrečná svačina v zámecké zahradě

slavnostník již nebyli. Odpoledne je počasí stále velmi proměnlivé s převahou padající vody. Potok utešeně stoupá a my začínáme sledovat jak moc. Přehrádka zatím drží, pouze voda se díky ní začíná rozlévat na loučku a část sportovky. Alf s Magyalem vytažují Pálavu, nafukují ji a uskutečňují prvosjezd Malčického potoka od staré sauny až k Medvídkovu táboru. Poté probíhá soutěž ve sjíždění divoké Mississippi. Již neprší a sluníčko se nesměle dere mezi mraky a ... voda bohužel velmi rychle opadá (cca 15 cm za hodinu), a tak nakonec i gumový člun utrží několik šrámů, které je třeba zalepit. Jana odjíždí na pár dnů na návštěvu do New Yorku, města s 1,2 mil. obyvatel, a nás zanechává na rozmoklé a podmáčené louce. Večer je další výlet do lázní (sauna), kterou připravil Kubula jako vůli. Celkem nás potěšila a zahřála.

10. den

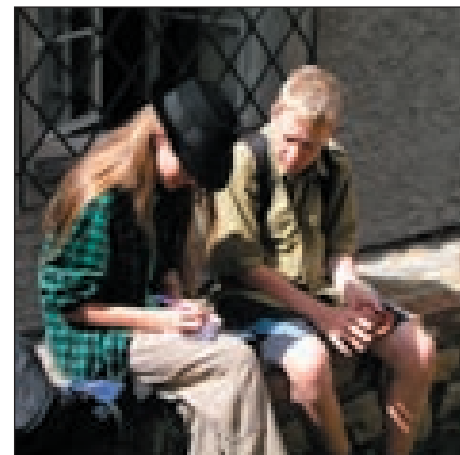
Desátého dne celou dobu střídavě prší, neprší a zas prší a tak pořád dokolečka. Voda opět stoupá, dokonce výš než minulý den, a potok začíná výrazněji přetékat na sportovní louku. Dopoledne vysvětluje Huck Jimovi, jak se to má na světě s cizími jazyky, a učí ho francouzsky. A i my přenášíme zprávu v cizím jazyce (IJATÍ LENDIL KISYH CUOMÍ TÍVSEN KEPOK ČÍNULS) – každý hráč si ji na určeném stanovišti musí zapamatovat, doběhnout na další stanoviště a tam to naučit dalšího hráče, který to učí na dalším stanovišti dalšího, atd. Mimochodem, zkuste si ji přečíst pozpátku! Odpoledne je počasí stále proměnlivé a povodí Mississippi nám povoluje opět plavbu. Řádíme tedy na již zalepeném člunu a znovu jej trháme. Hrajeme také Tatouchovu hledací a šifrovací hratku – nejdříve je nutné najít zprávu poschovávanou v lese, sestavit ji a vyluštit. Před večerí nám na chvíli vysvitlo sluníčko a Alfonse to tak rozradostnilo, že nám ukuchtil opět jeden ze svých kulinářských experimentů – tentokrát kuřecí maso v těstíčku ze strouhanky a cornflaků s houbovou kari omáčkou (hmmmm). Večer šátkuje-me Madlu.

11. den

Jedenáctý den si nijak zvlášť již nepamatuji a moje záznamy říkají... (no, moc toho vlastně neříkají), takže dopoledne jsme se nejspíš různě poflakovali a hlavně hráli naši oblíbenou, léty prověřenou lesní hratku – třapce. Popis jistě najdete v nějakém ze starších čísel ŠUPu. Odpoledne se opět vzděláváme v nedělní škole a v podvečer odcházíme na Věžovatky hrát kolíky.

12. den

Když jsme se 12. dne probudili, sluníčko nám konečně vzkázalo, že je léto. V táboře vládl trošku zmatek, protože vedení nevládlo a Špatníci se tvářili jako velcí šefové. Pouze Alfons s Magyalem kolaborovali a se Špatníky se dohodli a vládli s nimi. Ostatní rádcí byli rozdělení do skupinek

Ze St. Louis: Tereza a Hluk komponují báseň

jako řadoví hráči. Špatníci si při této příležitosti připravili několik pěkných hratek, nebo spíš závodů, jako byla převlékácká štafeta či mnohonohý běh. Odpoledne jsme stopovali po kolíčcích Jima. Našli jsme ho na skalkách nad Věžovatými pláňmi. Tam jsme se rozdělili. Rádcí nic netušíce vyrážejí na krátkou hratku po okolí, ve skutečnosti však na několikadenní dobrodružství, které jim připravili Plác, Sova a Vrápeneč. Ostatní se vrací do tábora, kde hrají další hru připravenou Špatníky – vybíjenou v lese. Přijíždí Plác s Vrápencem, aby dohlédli na realizaci hry pro rádce. V noci proběhne první letošní zkouška odvahy – křížek, ke kterému došli Petr, Pepa a Vláda.

13. den

Třináctý den se rádcí stále ještě toulají někde po okolí, a tak zbytek tábora vyráží pod vedením Špatníků, Alfonse a Magyala na výlet k Cikánovi a na borůvky. Po návratu je překvapí Kule s Janou, kteří se nečekaně vrátili do tábora, protože nevyužili jednu z šifer. Když zjišťují, že se vrátit měli až za dva dny, vyrážejí alespoň na výlet na kolech poohlédnou se po ostatních. Ahalbert s Magdou se válí někde na louce a luští šifru a Tatouch s Turbem blouďí někde v okolí Svérázu a marně hledají

Ze života: Řepka hledá Jentu, který se schoval do levého horního rohu

stanoviště s další zprávou. Odpoledne se v táboře provozují nějaké ty tábornické praxe. Po svačině se vrací Tatouch s Turbem a v podvečer i ostatní rádci. V noci probíhá další křížek, ale tentokrát došel pouze Dřep.

14. den

Čtrnáctého dne se probouzíme do jasného, slunečného a teplého dne, a proto v lese u tábora hrajeme známou a oblíbenou hratku (IQ 0) a poté se opět věnujeme tábornickým a jiným dovednostem. Odpoledne pokračují praxe. Po svačině se na sportovní louce věnujeme rozličným sportům, jako je fotbal, volejball a přehazovaná. Kule s Magdou se toulají po okolních luzích a hájích a označují kytičky cedulíčkami s názvy. V noci se Jenta, Řepka, Čoči a Taška pokoušejí překonat svého stracha a dojít ke křížku, ale marně. Snad se jim někdy příště povede lépe.

15. den

V sobotu 15. dne otvíráme oči opět do pěkného dne a náležitě si to užíváme. Dopoledne zuří v lese lístečkové souboje - hráči mají určitý počet lístečků (akčních bodů), které fungují buď jako útočné, nebo jako obranné. Útočící hráč je zvýhodněn momentem překvapení a získává tak +2 virtuální akční body. Souboj vyhrává ten hráč, jenž má více akčních bodů. Ten, který prohraje, přijde o jeden akční bod - odevzdá protihráči lísteček. Odpoledne vyráží Alfons s Kubulou na výzvědy do bývalého lomu nad Malčicemi, aby vyzkoušeli možné horolezecké terény. V táboře mezitím propuká lita vodní bitva, ve které nezůstane ušetřen ani tisk (Kule s Kexem a kamerami). Pak si jdeme zahrát frisbee na louku nad Medvídkem, odkud nás vyhání déšť. Večeři tráví Špatníci a někteří rádci za vydatné pomoci volejbalu. Večer se scházíme s Kytarou a s Písničkami ve sněmáku.

16. – 17. den

Ráno po snídani vyrážíme za pěkného počasí na družinové výpravy. Špatníci se jdou projít do Krumlova a zpět, Štíři s Alfem a Ahalbertem směřují přes Sedm špicí na Kleť, Ještěrky s Magdou a Janou vyráží do canyonu říčky Černé. Pytlíci dobíhají na poslední chvíli autobus a přes Kaplice míří do Malont. V pondělí jsme stále ještě na výpravách. Špatníci si dají jednodenní kolečko podél Vltavy do Rožmitálu na Šumavě. Ještěrky jdou samostatně z Kaplic do tábora a Magda s Janou, kterou bolí noha, jedou busem. Pytlíci se dopoledne válí a koupají u Pohoř(r)ského potoka a celé odpoledne dobíhají různé autobusy, bohužel neúspěšně. Ještě jsem zapomněl, že Kule odvádí Kvíčalu s Pibižuchem na přežití. Večer jsou již všichni zpět, kromě Pytlíků, kterým ujel jeden autobus o hodinu a druhý o týden a spí před Kaplicemi, a Kuleho, který spí v táboře Boltuky (pražský oddíl ČTU) v Leopoldově.

18. den

Polojasné ráno 18. dne nás vybízí k zorganizování další nedělní školy. Účastní se jí již i Pytlíci, kteří přijíždí brzy ráno z Kaplic autobusem. Odpoledne trošku lenošíme, ale abychom nezlenivili příliš, honíme po lese Hucka. Tedy vlastně Hucký, protože ti byli představovaní několika rádci (Turbo, Alfons, Magyal, Tatouch). Na to, aby byl Huck chycen, se ho musí dotknout vždy dva hráči v rozmezí 13 sekund, přičemž Huck smí samozřejmě utíkat. Pokud se tak nestane, ztrácí hráč, který se Hucka dotkl, život. Večer trávíme tradičně ve sněmovním týpku s biblickými zpěvy. Kvíčala s Pibižuchem se stále ještě nevracejí z přežití a nervozita rádců úměrně tomu stoupá. Leč ráno moudřejší večera.

19. den

Devatenáctého dne ráno se probouzíme s myšlenkou na Pibiho s Kvíčalou, jak jim asi v noci bylo, bez jídla a v plavkách

pouze pod dekou. Asi ne moc příjemně. Lehce nervózní čekáme, kdy a v jakém stavu se objeví. Přicházejí oba dva během dopoledne s celkem dobrou náladou a poměrně spokojení s prožitým dobrodružstvím. My ostatní si dopoledne zpřijemňujeme blouděním poslepu v lese za Turbem a zvukem jeho flétny. Je to taková zkouška orientace a toho, jak kdo je schopen řídit se pouze podle sluchu. Většinou to šlo celkem slušně, ale našli se i tací, co suverénně vyrazili na druhou stranu, než odkud zněla flétna. Odpoledne vyrážíme různými (a různě bodovanými) trasami do Oseka, kde hrajeme na louce kolíky. Jak už to tak bývá, téměř každé kolíky přinesou něco nového a ani tyto nebyly výjimka. Tentokrát se turnaj nesl ve znamení Ahalbertem umístěných kruhů daleko od dělicí čáry a až za horizontem. Nutno říci, že se tento model úplně neosvědčil a byl značně statický, a tak jsme stihli zahrát pouze jednu „směnu“ (odhaduji to na 1-1,5 hodiny). Kule jede kupovat kuřata. Večer přijíždí Sova a Křeček.

Ze života.

Během dne proběhlo druhé letošní „troleň“ – šátek získává Stegy.

20. den

Dvacátý den se rozbíííííhá veeeeelmi zvoooooolna, počasí se na nás totiž příliš nesměje a sluníčko vysílá své paprsky skrze mraky velmi opatrně a zvolna. Ale přeci jen musíme pokračovat v zachraňování Jima, a tak se dnes snažíme proplížit kolem bdělého strýce Silase do boudy, kde je Jim uvězněn. Magyal s několika pomocníky připravuje mlyňkové ústrojí na dnešní večerní slavnostní pečení kuřat. Zbytek tábora nacvičuje divadlo na večer. Kule se vrhá na přípravu sauny. V podvečer se pak hrají divadla, sauníme se a pečeme kuřatka. Přestože jsme si říkali, že letos to vše musíme stihnout tak, abychom jedli kuřata ještě za světla, zase se vloudila nějaká ta chybička a my tak (již tradičně) jíme až za tmy. A pak najedení, někteří skoro přejezení, ale spokojení jdeme spát do spacáčků do týpíček.... dobrou noc.

Z vodní bitvy: rytířský souboj na lavóry

Z vodní bitvy: „Támhle je ještě někdo suchej!“

Den 21.

...neboli den ZÚ – závěrečného úseku. Ihned po probuzení nemá osazenstvo tábora ani čas říci „Huckleberry“ a již vyráží na „vikingskou“ silnici hledat zázračný kámen. Pak probíhá blesková snídaně a po ní první z dlouhé řady dnešních hrátek. V dopolední části musí jednotlivé týmy získat suroviny, aby si měly z čeho uvařit oběd. Nejprve se snaží uzmut nějaké suroviny Sovovi, který je bedlivě hlídá, přivázan dvoumetrovým provazem ke stromu. Poté probíhá na sportovní louce menší hadráková bitva, na kterou navazuje hledání surovin rozmístěných v lese u staré studánky. Ale aby vše nebylo tak jednoduché, hledání probíhá se zavázanýma očima a hráči jsou navigováni jedním členem týmu, který vidí. Poslední disciplínou, kde se dalo získat nějaké jídlo, je přetahování lanem. Protože už všichni mají notný hlad, spěchají do tábora ukuchtit si něco dobrého ze získaných ingrediencí. Odpoledne vyrážejí jednotlivé týmy (bez Špatníků) přes Malčice do starého lomu. Cestu jim komplikují různé úkoly a celá cesta vrcholí v lomu slaněním k Jimovi a jeho vyrváním ze spárů Špatníků, kteří se srdnatě brání hadrákovými koulemi proti přesile zachránců. V táboře se mezitím připravuje slavnostní oheň a protože to vypadá na dešť, stavíme jej opět ve sněmovním týpku.

Bohužel ani jeden oheň se letos nekonal na Klepetu, které Magyal vykosil. Odpoledne se na nás přijíždí podívat pětice návštěvníků Krup, Jírovec a Hlad s Bertem (pes) a Barčou (slečna). Večer se pak koná závěrečný oheň, u kterého se vyhlásují výsledky, rozdávají odměny, nezpívá se Krinolína, ale jiné písničky. Slavnostňák se jako obvykle protahuje do pozdně-nočně-brzyranních hodin hlavně zásluhou neúnavných zpěváků a kytaristů Sovy, Magyala, Ahalberta a Krupa.

22. den

Den sobotní dvaadvacátý v pořadí se nikomu nechce vstávat, a tak si hrajeme na králíky z klobouku a vzájemně se podporujeme, abychom vstali: „Ahalberte, vstávej! A proč? Protože je dopoledne! Ale mě se ještě nechce. No mě taky ne, ale mám hlad! Tak si ho hlad a říkej mu malej. A protože je třeba sbalit tábor! Kdo ti brání? ...“. No nakonec jsme vstát museli, protože jsme měli opravdu hlad (neplést s Hladem – toho jsme měli taky, ale ten v tu dobu ještě spal). Pak jsme pomaloučku polehoučku začali balit sebe a tábor, což nám vydrželo až do večera. Balení nám komplikovaly občasné dešťové přeháňky, ale vzhledem k tomu, že část tábora jsme nechávali postavenou, to až tak moc nevadilo. Večer se naposledy scházíme ve sněmáku, kde probíhá druhá veřejná produkce sborové úpravy Krinolíny, a nakonec jdeme i naposledy na letošním táboře spát.

23. den

Den dvacátý třetí a poslední ještě dobou ráváme poslední táborové stavby, uklízíme louku a okolí tábora, nosíme poslední věci Hladovi do auta. Přijíždí Horác s Mášou a rodinou a přebírají tábor, protože zde budou ještě s několika kamarády následující týden. Po obědě kácíme stožár a definitivně tak končíme letošní tábor. Teď už zbývá pouze dojít na nádraží do Velešína, nastoupit do vlaku, v Budějovicích přestoupit a v Praze zase vystoupit, udělat kolečko, rozloučit se a jít se domů vykoupit.

pat. A samozřejmě v klubovně nezapomenout vyložit věci z auta a uklidit je – což se nám dodnes, kdy dopisují tento zápis, ještě úplně nepovedlo. Z toho plyne poučení: „Kdo s sebou krámy vozí, musí je pak uklízet!“ (lidová moudrost z Vyšehradka).

Doslov autora

Doufám, milí čtenáři, přátelé, kamarádi a milovníci dobrých zápisů v ŠUPu, že vás těchto 3561 slov skládajících se z 18367 znaků a 3571 mezer, které jsem psal i s jidelními, uklízacími a jinými pauzami bezmála 14,5 hodin, tedy 860 minut neboli 50520 sekund, které jste byli nuceni přečíst, moc neunavilo a doufám, že si přečtete někdy v budoucnu ještě nějaký můj zápis, který by mohl být kratší (nebo i delší) než zmiňovaných 3561 slov skládajících se z 18367 znaků a 3571 mezer, nad kterými bych strávil méně nebo více jak 14,5 hodin, tedy 860 minut nebo 50520 sekund.

Turbo

Z Guinnessovy knihy rekordů: prvosjezd Jíleckého potoka

Táborové ohlasy

Před dávnými lety v předaleké galaxii ...

Džin byl obyčejný člen ČTU Vyšehrad, ale nebyl zas tak obyčejný, protože házel veškeré „jídlo“ do odpadovky. Rádcům to pěkně vadilo. Když jednou Maďal objevil v odpadovce porridge, hned mu bylo jasné, že to mohl udělat pouze Džin. Rychle Maďal běžel vzteky bez sebe po táborové louce. Popadl, co mu bylo k ruce nejbližší, aby Džina někam narvatí mohl. Byla to flaška hozená před týpím, kde také Džin bydlel. Chudáka Džina narval vzteky do láhve než bys řekl „porridge mi chutná“. A od té chvíle Džin je ve flašce a musí plnit úkoly lidí, pro tolik černých beden, které odmítal plnit.

Pibižuch (Kubulové)

Žebrák Kingošbalo byl velmi chudý. Od svítání po západ slunce žebral a skromný výdělek odnášel domů ženě a dětem. Jednou mu jeho manželka dala dva vaky z kozí kůže s vodou a poslala ho daleko za město, aby se po třináct dní k Alláhovi modlil. Kingošbalovi nezbyvalo než poslechnout. Třináct dní se modlil a prosil Alláha – a ten ho vyslechl: „Přej si tři přání, Kingošbale! Ale pozor – važ svá slova...“ Žebrák nevěřil svým uším. „Tak, přeju si skvěle zařízený byt, neomezenou moc a nesmrtelnost.“ Než se však stačil vzpamatovat, seděl v petrolejové lampě jako džin, který může splnit vše. Jeho tři přání se obrátila proti němu a Kingošbalo musí sloužit, dokud ho někdo nenahradí.

Balounovci

Džin byl neobyčejný člověk. Byl Vietnamec, a tak prodával na černém trhu drogy. Vydělával hodně peněz, ale jednoho dne místní policie prováděla razii. Našli Džina, jak tam vesele prodává drogy. Od-

vedli ho k výslechu a pozvali tam i jeho manželku, která zrovna prodávala zlevněná trička. Museli zaplatit velmi vysokou pokutu. Jeho manželka se na něj naštvála. Strčila ho do láhve s aviváží a utopila ho. Proměnil se v ducha a díky aviváži dostal kouzelnou moc. A od té doby plní každému, kdo láhev otevře, tři přání, protože ho pustí aspoň na chvíli ven. K tomu, aby se dostal ven, totiž nepomáhají jeho kouzla.

Kexové

Zde přinášíme ukázky textů z táborových soutěží. Na začátku tábora měla každá skupina napsat krátký příběh o tom, jak se Džin dostal do láhve. Jedním z úkolů hry v Krumlově bylo stvoření básničky obsahující slova „St. Louis“, „Český Krumlov“, „Mississippi“ a „Vltava“ (viz protější stránku).

V pohádkách se obvykle píše o džinovi jako o svalnatém obrovi s turbanem a s náušnicí v uchu, ale tyto představy jsou velice mylné, protože džin byl ve skutečnosti malý, zcela obyčejný chlapec z venkova. Jmenoval se Tom Sawyer. Měl dlouhé

černé kadeřavé vlasy, věčně rozčuchané a pokud matka nedohlédla, tak i nemyté. Jednoho dne se společně s kamarádem Huckem nudili a nevěděli co dělat. Z ničeho nic k nim přes pole přiběhl Joe Harper, který přinášel zprávu o pokladu v chýši babky kořenářky Watsonové. Všem chlapcům ta zpráva nahnala zvědavost a proto také není divu, že si řekli, že ho vykopou. Všichni tři se blížili přes paseku ke schátralé chýši. „Hele, já se bojím,“ řekl Joe. „To jsi teda srababa, takoví s náma nemůžou.“ A tak se Joe sebral a šel zpátky do vsi. Mezitím Tom a Huck vstoupili do pokoje, který silně zapáchal shnilou a latrínou, která byla v rohu místnosti. „To sem si oddych,“ řekl Huck, „myslel jsem, že tady bude ta hrozná černá kočka, o které miprávěla teta Lída.“ – „Neboj se, jdeme dál“ odvětil Tom. Otevřeli dveře a vstoupili do další ponuré místnosti, když v tu ránu najednou: „Já nic nevidím!“ křičel Tom. „Bodejť bys taky něco viděl, jsi v kouzelné lampě,“ ozval se něčí hlas. „A ty máš štěstí Hucku, že už se mi tam nevejdeš, šou-

la bych tě tam taky.“ Babice dala pořádně Huckovi na zadek a vykopla ho kopačkou Nike z okna. Toma v lampě nechala. Stal se z něj džin a jak jistě víte, že kdo je v kouzelné lampě, musí plnit příkazy pána. Toma od té doby už nikdo neviděl a existují po něm jenom povídky a domyšlené příběhy, kde je a co se s ním stalo. Jen toto je ale pravdivý příběh.

Bažňáci

Básničky

St. Louis nebo Český Krumlov, Mississippi, Vltava?

Stejně je to všechno jedno, radši zahnem doprava.

Balouni

Český Krumlov a St. Louis, jezdívá tam Tomáš Cruise.

Zná Mississippi, zná Vltavu a říká: „Celou řeku přeplavu.“

Kubulové

St. Louis leží v Americe tam u řeky Mississippi nerostou jak u nás lípy, ryb je tam však převelice. V Praze a v Českém Krumlově máme pěkné počasí, plavou ryby na Vltavě, tam v hlubokém polesí.

Kexové

Plavu v člunu po Vltavě, kéž by se mi splnil sen, nepádlavat namáhavě a z Krumlova vyjet ven. Plavil bych se zlomek roku, Mississippi sjel bych celou, nespustil bych oči z toku, obavu bych měl jen malou. Pak bych v rákosí usnul, Městem St. Louis okouzlen, klid by kolem mě panoval, vstal bych až by přišel den.

Bažňáci

Výsledky tábora

V levém sloupci najdete celkové pořadí v táborové hře, napravo pak počet získaných bodů (pozn.: také vám připadají letošní jména skupin tak nápaditá?).

I. Balounovci (celkem 1048 bodů)

1.	David	195
2.	Martina	184
3.	Jirka	177
4.	Stegy	175
23.	Kristián	142
-	Baloun	125*

II. Bažňáci (celkem 969 bodů)

5.	Hluk	174
8.	Tereza	172
10.-11.	Jenta	166
14.	Vavřík	158
16.	Taška	153
20.	Dřep	146

III. Kubulové (celkem 956 bodů)

6.-7.	Petr	173
10.-11.	Pibižuch	166
12.	Kubula	162
15.	Činže	154
18.	Myšák	151
19.	Lukáš	150

IV. Kexové (celkem 941 bodů)

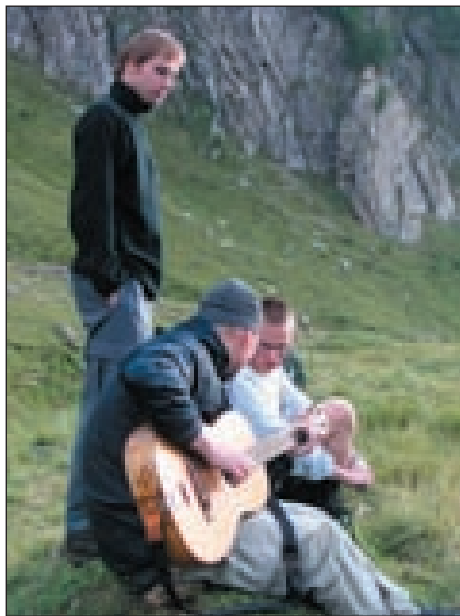
6.-7.	Pepa	173
9.	Kex	167
13.	Vláďa	161
17.	Adam	152
21.	Kvičala	145
22.	Řepka	143

*) Baloun odjel 5 dní před koncem, bodový zisk skupiny za zbývající období byl přepočítán na 6 lidí.

Alpy

5. – 14. srpna 2005

Tak a je to tady! Konečně je pátek a my se vydáváme na tak dlouhou dopředu připravovaný puťák. Ale abych nepředbíhal událostem, musím se vrátit o několik měsíců zpět. Naše dohadování o tom, kam pojedeme na letní puťák, začalo snad už v zimě. Nejprve jsme se dohodli na Norsku. No, nápad to asi nebyl špatný. Země je to hezká, ale daleká. Nakonec návrh Norsko ztroskotat na problémech s dopravou. Druhá varianta, která přišla na řadu, byla varianta Bulharsko. Tu prosazoval hlavně Kule. Vše ale ztroskotalo na hlasování. V tom jsem si neuvědomil vážnost situace a nedal jsem svůj rozhodující hlas Bulharsku. Podlehl jsem Jírovcově nadšení pro Rakousko, a tak jsem to nějak pokazil. Nakonec se ale ukázalo, že to nebyla tak špatná volba. Dále jsme se dohodli na způsobu dopravy. Nejlevnější a nejrychlejší způsob dopravy se zdála být doprava autem. Zbývalo dohodnout jen posádky našich formulí a trať závodu. **Posádka 1:** Tatouch, Magyal,

„Jó, ženský, ty jsou fajn, to se ví, séé vííí...“

Sova, Jírovec. **Posádka 2:** Klíněnka, Turbo, Baloun. **Posádka 3:** Horác, Saša, Petr Příbyl, Kule a Vrápenec (já). Trasa byla vytyčena z Prahy skrz města Plzeň, Mnichov, Garmischpartenkirchen, Brenner do městečka Kematen. Kematen se nachází asi 20 km jihovýchodně od Brenneru.

Jako první se na trasu dostalo vozidlo vedené zkušeným pilotem Horácem. Kvůli svému náskoku, kterého si bylo velice dobře vědomo, si mohlo dovolit počkat na ostatní účastníky závodu kousek za česko-německými hranicemi. Pak už jela všechna vozidla pohromadě až do cíle. Po cestě jsme si udělali ještě asi čtyřhodinovou přestávku na spaní asi 100 km před Innsbruckem.

Den 1.

Když jsme konečně v sobotu dopoledne vystoupili z vozidel, abychom je mohli nechat zaparkovaná ve vesnici, byli jsme docela odpočati před naším zajímavým výletem. Zabezpečili jsme auta před zloději a vydali se ostře do kopce směr sever. Ušli jsme ani ne 2 km a už jsme si sedli na oběd. Chvilku jsme lenošili a odpočívali. No, to mohlo být tak něco kolem půl třetí, když jsme uslyšeli krávy. Tak jsme se rozhodli, že půjdeme dál. Pořád jsme stoupali a batohy se zdály neuvěřitelně těžké. Došli jsme k dolnímu plesu Grubbergalm. Tady jsme chvíli polemizovali o tom, zda by to tu nebylo pěkné na spaní. Nakonec jsme se dohodli, že bylo, ale že je ještě moc brzo, a tak že půjdeme ještě o asi 2 km dál. Našli jsme krásné místečko na spaní u takového 3×3×3 metrů velkého kamene. Jana na něj hned vylezla a pak z něj, pro pobavení ostatních, nemohla slézt. Uvařili jsme večeri. Málem bych zapomněl. Už v Praze jsme se rozdělili do varičích skupin. Baloun+Tatouch, Klíněna+Jírovec, Magyal+Sova, Horác+Vrápenec, Saša+Petr, Kule+Turbo. Já jsem měl s Horácem k večeri kaši s uzeným masem. Moc jsem si pochutnal.

Pak se šlo rychle spát, abychom mohli ráno brzo vstávat.

Den 2.

Ráno jsme nakonec vstali asi v 8:20. Zabalili jsme si a někteří i vyrazili. Ti ostatní kvůli počasí ještě chvíli (do 12 hodin) zůstali ve stanech. Já jsem byl ve skupině

Na tábořišti pod Europa Hütte jsme přes noc trochu zasněžili

č. 2, a tak jsem si odpočinul, abych zbytek dne mohl hnát za první skupinou, která na nás naštěstí počkala po asi tříhodinové cestě po hřebeni na chatě Landhutter – Europa Hutte. Tam byla slovenská číšnice, která nás lákala, abychom tam přespali, ale my jsme dali přednost stanům. Poradila nám teda docela pěkné místo asi hodinu cesty od chaty. Vyrazili jsme. Když jsme na místo došli, tak se části skupiny nelíbilo, nebudu jmenovat, a tak jsme šli dál. Dál už ale žádné pěkné místo nebylo. Tak jsme si chvilku cvičili zahřívání, jako to dělají ovce (drží se v houfu), a pak jsme se vydali asi 10 minut zpět na to místo, co nám po-

radila ta Slovenka. Večer byla docela zima. Byli jsme v nadmořské výšce něco přes 2500 metrů. Po večeri jsem si zalehl do spacáku. Když jsem ale asi po hodině uslyšel z Magyalova a Sovova stanu zpěv a kytaru, šel jsem za nimi chvilku poslouchat tu jejich hudbu. To jsem ale nevěděl, že mezitím nasněžilo asi 5 cm sněhu.

Den 3.

Když jsme se ráno vzbudili, bylo v okolí ještě docela dost sněhu. Kolem deváté prošla kolem nás ta Slovenka z chaty do vesnice pro sýr. My jsme vyrazili o několik chvil později. Šli jsme dál na východ, asi 300m pod hřebenem. Na rozcestí pod Nusserkopf jsme se chvíli dohadovali, kudy to bude lepší. Nakonec jsme zvolili variantu, pro kterou byl Horác. Šli jsme tedy pořád stejným směrem až k průsmyku Pfitscher Joch. Ještě před ním jsme si dali oběd. A pak už nezbývalo než klesnout do údolí pod Messnerův bivak. Tam to bylo nádherné. Byli jsme tam tak okolo čtvrté. Do

„Jó, ženský, ty jsou fajn, to se ví, séé vííí...“ (pod Europa Hütte)

údolí, které bylo orientováno západovýchodně, svítilo sluníčko. Kule šel s ostatníma fotografistama fotit vodopád v záři zapadajícího slunce. Turba chytla romantická nálada, a tak odešel až nad vodopád, kde se na chvíli usadil. Ostatní jsme se váleli u potoka a hráli na kytaru. Po západu slunce přišla do údolí zima, a tak jsme zalezli do spacáků a hráli na kytaru a zpívali a hráli a tak pořád dokola a dohromady. Nakonec jsme si šli lehnout. Zítra nás totiž čekal docela náročný den.

Den 4.

Náročný výstup k Hochfeilerhütte jsme začali sestupem údolím až do místa, kde se do našeho údolí připojovalo zleva údolí jiné. Tím jsme začali stoupat. Asi 300 výškových metrů se šlo ještě v pásu lesa, ale pak se nám otevřel překrásný pohled na celé údolí. Obědvali jsme na pěšině v takové zatáčce nad propastí. Kule si stěžoval, že tady někde smrdí svišť. Já jsem ale nic

necítil. Po obědě jsme stále stoupali. Kule šel jen v plavkách, ověšený batohem a „ledvinkou na foťák, kameru a pár drobností“. Maďal měl na batohu přivázanou kytaru. Kolem nás proudili turisté, kteří měli na batohu přivázaný mačky, hole, cepíny, krumpáče a podobné vymoženosti. Když Magyal jednoho mýjel, tak se mu tento velice divil, co to má na batohu za speciální horolezecký nástroj. Magyal mu vysvětlil, že to je kytara. Když pak dotýčný mýjel Kuleho, podotkl: „No, ten v tom batohu má snad celý bubny.“ A tak jsme začali Kulemu říkat Ringo. K večeru jsme se rozhodli utábořit asi 300m pod cestou u potoka na takové plošině ve svahu. Postavili jsme stany a přemýšleli, co budeme dělat zítra.

Den 5.

Ráno jsme si zabalili věci na jednodenní výpravu a šli zdolat vrchol naší cesty. Hochfeiler (Gran Pilastro), 3509 metrů nad mořem. Vyrazili jsme postupně. Já s Ma-

gyalem, Sovou a Jírovcem jsme chvíli šli takovým sněhovým žlebem, což se nelíbilo Klíněnce. Ta Jírovcovi vyhrožovala, co si prý počne, až jí tady někam spadne a ona bude těhotná. Jírovec ji nazval vyděračkou a odešel s námi do žlebu. Když jsme se asi po 1 km znovu setkali, tak už jsme šli společně až k vrcholu. Bylo nádherné počasí a výhled do kraje. Když už jsme si konečně mysleli, že už tam skoro jsme, tak jsme ho uviděli. Byl majestátný, na jedné straně pokrytý umrzlým sněhem, na druhé kamením. Hochfeiler. Nevěřili jsme vlastním očím a chápali, proč měli ty turisté ty mačky a krumpáčky. Pod vrcholem jsme se rozdělili na podvrcholové a vrcholové družstvo. Nahoru šel Magyal, Jírovec, Baloun, Horác, Sova, Turbo a Vrápenec. Kule byl rozumný a vše v klidu filmoval ze sedla. Na hoře jsme se vyfotili, snědli kyselé rybičky a začali přemýšlet, jak půjdem dolů. Cesta vedla po takovém ufukaném, asi 3m širokém sněhovém hřebínku. Vzhledem k nedostatku holí se šlo dolů opravdu špatně. Sova byl bledý a já myslel, že už ho v životě nevidím, že sjede do údolí. Nakonec jsme slezli všichni v pořádku. Měli jsme ohromnou radost, a tak jsme se rozhodli, že se půjdem podívat na ledovec, přes který máme zítra jít. Po cestě jsme ještě narazili na několik sněhových polí, kde jsme chvíli lyžovali na botách. Pak se Jírovcovi povedlo přemluvit Klíněnkou, aby si šla taky zalyžovat. Ta ale upadla a začala sjíždět na kameny. Tam ji ale včas zachytil Magyal. Jana pak s námi chvíli nemluvila. Pak jsme okoukli ledovec a šli zpět ke stanům. Tam jsme se najedli, zapařili na kytaru a šli spát.

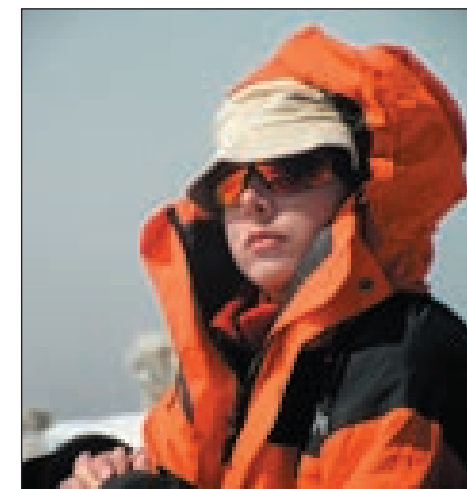
Den 6.

Po snídani jsme si zabalili věci v batohu už bylo opravdu méně, a šli přes Hochfeilerhütte na Gletscher. U chaty nás potkala helikoptéra. Na chvíli se rozproudila debata o ptáku v krabici, ale našťastí se nevyřešila, a tak je stále pro co žít. Když jsme přešli ledovec a dostali se do sedla nad něj, tak bylo chvíli po poledni. Rozhodli jsme

se, že budeme jít až kousek dál. Tam byl ale jenom svah. To ale nevadilo, a tak jsme jedli v pěkně prudkém svahu. Po obědě se rozproudila debata, která přerostla až v hádku, kudy půjdeme dál. Vše vyřešila blížící se bouřka, a tak jsme strávili ještě jednu noc pohromadě pod Edelrauthütte (mimořadně: veřejně přístupná, velmi útulná útulna).

Den 7.

Ráno jsme se nakonec přece jen rozdělili na horskou a fotografickobotanickou část. Já jsem šel s Klíněnkou, Jírovcem a Turbem přes hřebeny. Ostatní šli údolím. Cesta byla hezká. Dokonce jsme přelézali i jedny řetězy do takového sedýlka. Tam jsme také obědvali. Pak se šlo chvíli kamenolomem, ale byl tam hezký výhled a pěkné počasí. Odpoledne jsme si vyhlídli takové místo na spaní, které bylo v mapě nakresleno u plesa. Tam jsme se doslova vyškrábali asi v 18:00. Šli jsme se umýt do plesa, které bylo oproti ostatním okolním vodám poměrně teplé. Dokonce jsem v něm i plaval, a to já nejsem žádný otužilec a plavání taky není můj oblíbený sport. Večer jsme si postavili stany na takovém kopečku nad plesem a po večeri, která byla asi z 5 chodů, šli spát.

Na svazích Hochfeileru

Den 7a / 8a

Druhá část expedice zatím sešla přes hřebínek a podle potoka k Eibruckjochhütte a pak proti proudu potoka Weutenberg pod Engbergalm. Po noclehu nad pastvinami s motorizovaným pastevcem, který ovšem neuměl italsky (byli jsme přeci v Itálii), se vydala skrz krávy vzhůru proti potoku až do sedla Pfunderer Joch.

Den 8.

Ráno jsme s Jírovcem vyšli na výlet do sedla, které bylo vidět z údolí od Hochfeilerhütte. Tam jsme potkali jednoho alpinistu. Byl očividně překvapen, že v tuto hodinu, zde naprosto mimo dosah civilizace, vidí dva lidi bez batohů jen tak na vycházce. Když jsme se vrátili ke stanům, tak jsme ještě zalehli do spacáků a ještě dvě hodiny do dvanácti spali. Když jsme konečně vyrazili, tak jsme zjistili, že nám to na sraz s druhou skupinou vychází jen tak tak, a tak jsme přidali. Oběd jsme si dali v údolí

potoka Weutenberg, kde neustále obtěžovaly krávy. Ostatní jsme dostihli za sedlem Pfunderer Joch, jak pozorují sviště. Horác na ně vytasil svůj desetikilogramový objektiv „500“, který kvůli této příležitosti celou dobu nesl v batohu. Když jsme si řekli své zážitky, tak jsme vyrazili. Několik členů ale chytla palačinková nemoc. Tak jsme se po chvilce hádání rozdělili. Jana odešla s Turbem a Balounem k autu a zdekovali se do Práglu. Ostatní se utábořili v údolí Grosbergu na svahu kousek nad hranicí lesa. Tam jsme večer rozprúdili historickou debatu o 2. světové válce. Bylo to dost zajímavé. Lepší než celá povinná devítiletá docházka do hodin Dějepisu a Vlastivědy. Ale to už jsme věděli, že se nám puťák krátí.

Den 9.

Ráno bylo smutné. Museli jsme si zabalit odejít do údolí k autům. Dřív než my ještě odešel Jírovec, Magyal, Sova a Tatouch. Jeli dřív, aby včas stihli zácpu u Mnichova. Zbytek výpravy si v klidu zabalil a sešel údolím k opuštěnému mlýnu. Ten jsme chvíli fotili a točili. Byl moc hezký a zachovalý tak, jak ho kdysi mlynář opustil. Dokonce se i s mlýnským kolem dalo točit. Tam jsme se také umyli. Pak už zbývalo jen dojít k autu. U něj jsme se převlíkli a naobědvali. Vyrazili jsme asi 10 minut po druhý odpoledne. Po cestě jsme se ještě stavili v jedné vesničce za Breberek na Pizzu. To nám trvalo asi jeden a půl hodiny. Když jsme odjížděli, tak začalo šíleně pršet. Po cestě si Horác ještě na hodinku zdřímnul na odpočívadle za Innsbruckem. Kolem Mnichova s námi ještě závodila nějaká čarodějnice v bílém fordě. Jeli jsme s ní závod asi 80km. Za hranicemi bylo nádherné pobouřkové počasí. No nádhra. V Plzni jsme byli již za tmy a v Praze v půl desátý. Tím letní puťák skončil. Mně se moc líbil a už se těším, až příští rok zase někam, doufám že do hor, vyrazíme.

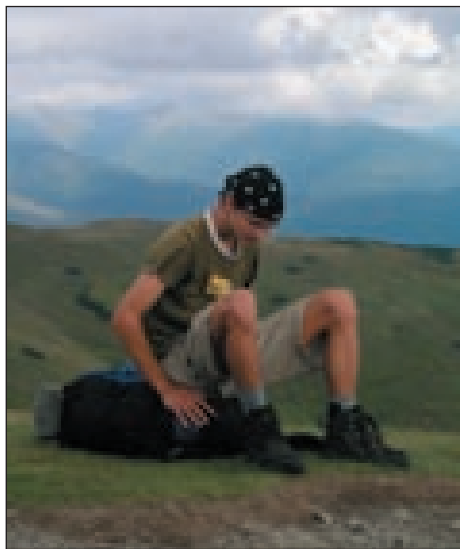
Skol Vrāpenec

Put'ák Slovensko – Nízke Tatry

19. – 31. srpna 2005

Asi pět dní před odjezdem jsme se sešli v klubovně, abychom domluvili jisté podrobnosti – jako kdo vlastně jede, kam se jede, kdo s kým bude vařit a tak. Sraz byl ve 21:09 na Hlaváku, vlak odjížděl ve 21:29. Předem zakoupené místenky nám byly nakonec platné jak hadovi fuský, neboť ctěný Mungo si spletl čas odjezdu vlaku s časem srazu a přišel tedy přesně ve 21:29. Měli jsme tedy dostatek času si vychutnat příjemnou atmosféru v hale nádraží. Hroch ani Křeček, kteří původně přislíbili účast, se nedostavili. Hroch kvůli tomu, že jel dělat omítku do Anglie, a Křeček kvůli tomu, že měl vyrážku. Zato se však dostavila Magda, která měla zánět žil nebo šlach (to se přesně nevědělo, ale Tatouch telefonicky diagnostikoval zánět šlach), dále pak jeli Kule, Kotul a Plác. Další dva účastníci (Tatouch a Maďal) se k nám připojili později. Zatímco jsme čekali na další vlak, který by nás zavezl do Popradu, přišel za námi jakýsi pán a požadoval od nás drobné na jídlo ukazuje nám jakýsi papír z nemocnice, že má jako něco s rukou. Když

mu Magda nabídla mrkev, ukázal zase ten papír a že prý mrkev nemůže, že jen klobásu. Magda s Kulem odešli koupit ještě nějaké jídlo. Když se vrátili, tak zmíněný pán již spokojeně spal nedaleko našich batohů. Vzbudili jsme ho, Magda s Kulem mu dali nějaké jídlo co koupili a odebrali jsme se do již přistaveného vlaku. Uvelebili jsme se v kupé a odjeli na Slovensko.

Den 1.

Ráno jsme v Popradu čekali asi dvě a půl hodiny na autobus do Telgártu. Asi v jedenáct hodin jsme vystoupili v zastávce před městem a vydali jsme se na cestu směr Králova Hoľa. Asi po hodině chůze se začaly objevovat názory, že už je vlastně čas k obědu a k usilovnému odpočinku po strastiplné cestě vlakem. Zašli jsme tedy do stínu lesa, něco pojedli a záhy usnuli (stejně bylo počasí příliš tropické na pohodlné putování). Vzbudili jsme se až někdy odpoledne, kdy bylo již lépe. Zabalili jsme si tedy a vyrazili. Tábor jsme rozbili navečer u sedla pod Martalúzkou. Podstoupili jsme očistu našich zpocených těl v bystřině jménem Hnilec, uvařili večeri a čaj. Po jídle jsme ještě chvíli klábosili a pak šli spát.

Den 2.

Ráno nás vzbudily paprsky slunce, tak jsme hbitě vstali a začali vařit čaj, konat ranní hygienu (a taky potřebu), snídat a tak různě. Naše pakování a jiné nezbytné vypravování již tak čilé nebylo, ale přesto se nám podařilo vyrazit poměrně brzy. Ze sedla pod Martalúzkou jsme se začali škrábat po modré značce na Královku, kde jsme si dopřáli vysněný odpočinek a mls. Počasí bylo příznivé. Pofukoval svěží vítr, který unášel mraky, jež občas zakryly příjemně hřejivé slunce. Obědvali jsme kousek pod Orlovou, odkud jsme se ještě dlouho kochali pohledem do krajiny. Naše místo k odpočinku nebylo však zcela v závětrí, a tak nás chlad donutil jít dál. Sešli jsme do Ždiarského sedla a odtamtud jsme

Polom pod Veľkou Vápenicou (Nízke Tatry)

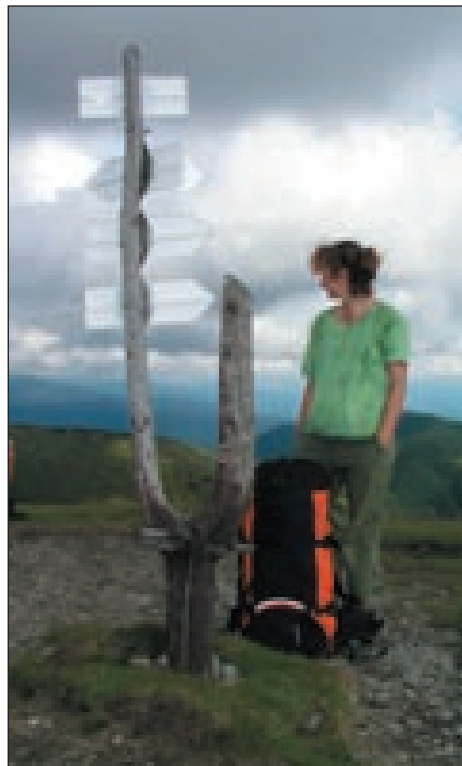
pak došli až do útulně Andrejcová. Po celé délce východní části Nízkých Tater byly v té době četné polomy a tak nebyl problém se dřevem na oheň (zato pak v dalších dnech nám polomy již tak vhod nepřišly). Když jsme na Andrejcovou dorazili, byli jsme mile překvapeni, že tam nikdo nebyl. Sotva jsme si vybalili věci, došli na dřevo a rozdělali oheň, přišel tam jistý pocestný. Sám o sobě tvrdil, že je goral (byl to totiž Slovák), ale ve skutečnosti to byl Plivník. Večer, když jsme vařili večeri, byl s námi u ohně a neustále do někoho hustil svoje historky. Ony to vlastně ani nebyly historky, ale spíš, velmi jemně řečeno, slovní průjem. Dozvěděli jsme se ale od něj, že některá másla nechodí mezi Priehybou a Čertovicí po hřebeni kvůli polomům, ale srabácky jezdí z Helpy do Čertovice busem, protože si myslí, že je hřeben neprůchozí. Tak po dvou hodinách jsme měli všichni vymluvenou díru do hlavy a řekli jsme, že ra-

ději už půjdeme spát. A on hned, že je taky unavený, že jde s námi. Poté, co jsme zalehli, ještě asi hodinu něco povídal (mimo jiné taky to, jak mu je líto, že už zítra musí slézt z hřebenu, neboť nemá již jídlo). Pak řekl „...tak já už teda budu držet hubu.“, načež si vzpomněl, že nám musí ještě něco říct. Nakonec jsem usnul, takže nevím jak dlouho ještě něco povídal.

Den 3.

Myslím, že zásadní chyba byla, že se k němu Kule choval tak přátelsky (možná spíš, že jsme se s ním vůbec bavili). Totiž když jsme ráno vstali, tak Plivník už vařil čaj, mával na nás a volal, že si to rozmyslel, že půjde s námi a bude nám dělat průvodce. Polil nás studený pot. Řekli jsme si tedy, že se sbalíme a bez snídaně rychle vyrazíme, abychom mu utekli. Avšak naše rychlost nebyla dostatečná a Plivník vyrazil s námi. Šel s námi až na sedlo Priehybka,

vedl nás skrz polomy a sekerou osekával větve padlých stromů. Na Priehybece bylo nehostinně, přes sedlo se valily mraky, fičel vítr a vůbec byla zima. Zde jsme si zalezli za takový balvan a začali snídat naše ovesné lahůdky. Kotul měl musli dosti asketické s poměrem vloček a rozinek 1:1 (na kilo vloček jedna rozinka) a občas se mu tam vyskytl i nějaký ořech. Říkal, že to má ale výhodu, že se může radovat, když narazí na nějaký dobrý kousek (to se mu však stalo tak jednou za snídani). Plivník postával opodál ve větru něco neustále říkal a postupně chladnul. Když pochopil, že jen tak nevyrazíme, vyrazil sám, neboť nechtěl zmrznout. To bylo naštěstí naposledy co jsme ho viděli. Z Priehybky jsme sešli dolů na úboční cestu a obešli Velkou Vápenicu. Z Priehyby se dále po hřebeni jít

Nízke Tatry, jméno vrcholu z druhé strany cedule

nedalo, tak jsme se vydali po úbočních cestách. Posléze začalo poprchat, pak pršet a nakonec lejt. Na mapě jsme si vyhlédli úžasně vypadající chaloupku na hřbetu vedoucím na vrchol Homolka. Nezbyvalo nic jiného než se upnout na tento cíl a jít. Cesta neubíhala zdaleka tak rychle, jak jsme chtěli. Byli jsme unavení, promočení a hladoví, když se náhle u cesty objevila naprosto luxusní chaloupka. Uvnitř byly do účka pryčny na sezení a spaní a uprostřed starý plechový barel jako kamna. Chatku jsme okamžitě osídlili a rozhodli, že ten den již nikam nepůjdeme, leda tak na dřevo. Zanedlouho jsme již popíjeli teplý čaj, obědvali, hráli se u barelu a poslouchali jak kapky zběsile bubnují na střechu. Magda s sebou měla povídky Martina Koubka, tak jsme odpoledne četli. Mezitím se déšť utišil a udelalo se i snad na chvíli hezky. Našli jsme také nějaké houby, ale nikomu se už nechtěly smažit, tak jsme je nechali na další den.

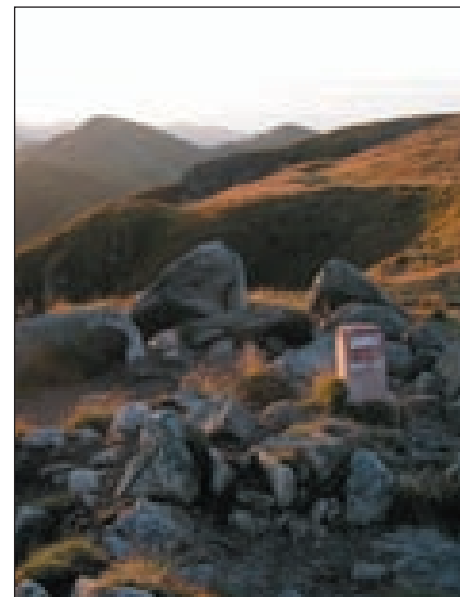
Den 4.

Tento den byl opravdu velice namáhavý. Většina z nás se vzbudila již okolo jedenácté. Hbitě jsme tedy rozdělali oheň a začali vařit čaj. Pak jsme si vzpomněli, že vlastně ještě máme ty houby. Kule radostně smontoval vařič a začal s chutí smažit. Mezitím Magda zjistila, že její lahodný žitný chléb již postrádá konzistenci chleba a připomíná spíše mouku. Navrhl jsem, že by se z něj mohlo udělat těsto a na barelu, když by se očistil železným kartáčem, upéct placky. Kule prohlásil, že železný kartáč leží támhle, takže s čištěním není problém. Poskytl též různá koření, a tak jsme začali s výrobou placek. Značně jsme koketovali s myšlenkou, že v chaloupce zůstaneme. Měli jsme ale za pár dnů sraz s Maďalem a Tatouchem a řekli jsme si, že s takovou bychom tam nikdy nedošli. Vyrázili jsme tedy. Počasí nebylo nikterak pěkné, jelikož bylo zataženo a značně poprchalo. Nejprve jsme šli po lesáckých cestách, pak spíš po cestičkách a nakonec jsme skončili v polomech, které jsme museli obejít a do-

stali jsme se tak pod Homolku (ne tu nemocnici). Narazili jsme na červenou značku a vydali se po ní. Cestu nám dost komplikovaly, místy až znemožňovaly, polomy. Vypadalo to, že tamtudy opravdu skoro nikdo nechodí, což mělo za výhodu, že tam rostlo obrovské množství borůvek, ale zase tam nebyly žádné pěšiny. U vrchu Havranie jsme sešli z pomyslné cesty a asi hodinu a půl jsme se drásali skrz polomy špatným směrem. Samozřejmě že ne omylem, ale abychom si vychutnali překrásný výhled, který tam byl. Když jsme se vrátili na správnou cestu začalo se již stmívat. Chvillemi se nám dařilo jít po značce, ale většinou jsme šli lesem, nebo se drásali přes polomy. Jediné co nás hnalo kupředu byla vidina útulné chaloupky na Ramže. Již za naprosté tmy a značně vyčerpaní jsme došli do míst, kde měla chaloupka být. Asi po půl hodině marného hledání chalupy v polomech jsme to vzdali a vyrazili dál dolů po cestě k polovnické chatě. Okolo půl dvanácté jsme byli na místě. Byl tam takový přístřešek se stolem a lavicemi, ohniště, rovný plácek na stan a studánka. Kule rozdělal oheň, který pod jeho rukama rychle přerostl ve slušnou palabu. Uvařili jsme si jídlo, čaj, hráli se u ohně sušili se a bylo nám dobře. Spát jsme šli okolo druhé.

Den 5.

Brzy ráno nás vzbudilo auto a lesáci, kteří v něm přijeli. Ti si však jen ohřáli snídani a šli kácet, takže jsme v klidu spali dál. Vstávali jsme opět pozdě. Kule se pomstil hříbu, se kterým se minulou noc trmácel přes polomy, tím že ho Kotul důkladně osmažil a pak jsme ho snědli (ten hříb). Snad ještě před polednem jsme vyrazili směr Čertovica. Po chvílce začalo pršet, což všechny zjevně rozradostnilo. Cesta ubíhala dobře. Šli jsme stále po úboční cestě a řešili různé hádanky a úlohy. V okamžiku, kdy přestalo pršet jsme si řekli je nutné této vzácné chvíle využít a dát si pauzu na oběd. Dokonce na chvíli vysvitlo slunce a udělalo se jasno. Po chvílce spekulování nad názvem města, které jsme viděli v údolí

Chabenec po východu slunce (Nízke Tatry)

se udělalo jasno i nám. Byl to Bacúch a my jsme měli odbočit asi tři kilometry zpátky do sedla pod Lenivou. Plni nadšení a radosti z toho, že začalo zase pršet, jsme vyrazili zpět. Tentokrát jsme odbočili správně. Vydrásali jsme se lesem do sedla a odtamtud spadli do Čertovice. V tamějším hostinci jsme si dopřáli teplý nápoj, nabrali vodu a již za šera začali stoupat na západní část hřebene. Asi kilometr nad Čertovicí bylo vhodné místo na stan, který jsme za usilovného lijáku rychle postavili. Uvelebili jsme se uvnitř a vařice večeri jsme si užívali toho, jak je ve stanu teplo a sucho a venku zima a mokro.

Den 6.

Ráno bylo nádherné. Po dlouhé době zase svítilo sluníčko, v trávě se třpytila rosa a vzduch byl protknut příslibem letního dne. Zabalili jsme si naše již o poznání lehčí batohy, nasnídali se a vyrazili na výstup směr Chopok. Bylo krásné, a tak jsme se celou cestu kochali výhledem na okolní majestátné kopce a bezedné doliny a vůbec si velmi užívali hor. Jen škoda, že

Podvečer na Križné (Veľká Fatra)

tam bylo tak moc uslintaných turistů. Poobědvali jsme u Štefánikovy chaty, kde jsme se ještě nějakou dobu slunili a odpočívali, než jsme vyrazili nahoru do mlhy směr Krúpove sedlo. Pod Damenovským sedlem jsme nechali Magdu u batohů a sešli dolů nabrat vodu. Kus před Chopkom jsme potkali stádo asi třiceti kamzíků. Byli velmi krotcí, takže jsme se k nim přiblížili na několik metrů. Ten večer jsme přespali v Kamenné chatě pod Chopkom. Na terase před chatou jsme vařili večeri, pojídali slané buráky a pozorovali hvězdy.

Den 7.

Vstávali jsme asi v devět. Venku bylo nevlidno. Foukal studený vítr a celý hřeben byl v mraku. Začali jsme vařit čaj a nevydalo to, že se počasí změní. Náhle však mraky ustoupily a začalo hřát sluníčko.

Vyndali jsme si věci ven a začali se balit a slunit se. Poslali jsme Tatouchovi smsku, kde se sejdeme, posnídali jsme a vyrazili. Poobědvali jsme pod Polanou a odpoledne jsme se sešli s Maďalem a Tatouchem v sedle Ďurková. Původně jsme chtěli přespát v kolibě pod Zámostskou holou, ale dozvěděli jsme se z cedulky na rozcestníku, že to tam nejde. Sešli jsme tedy k chatě pod Ďurkovou, kde jsme si postavili stany. Maďal upravil Magdě její kanady tak, že odpáral vršek s přezkama, takže jí pak už tolik netlačily. Bylo teprve odpoledne, měli jsme dost času, a tak Kule začal smažit palačinky. Příprava palačinek však nešla tak rychle jak si představoval, a tak po dvou hodinách usilovného smažení mu zbývala ještě polovina těsta. Bylo mu líto to těsto vylít, ale dále se mu smažit taky nechtělo, tak jsem se nabídnul, že to těsto vypí-

ju. Kule souhlasil, a tak jsem to těsto vylil místo něj. Přečetli jsme si ještě jednu jednu zvláště povedenou povídku od Koubka a šli spát.

Den 8.

Bylo opět hezky. Cestou jsme u Latiborské hole nasbírali celý Kuleho kotlík brusinek, kterých tam rostlo opravdu požehnaně. Ten den jsme se ještě vyškrabali na Velkou Chochulu a spadli do Hiadelského sedla, kde jsme se utábořili. Byla tam taková zvláštní stavba nad jejmž účelem jsme se dlouze dohadovali. Vypadala jako posed bez střechy a nahoře v rozích byly takové kovové bazmeky, s kterými se dalo všelijak hýbat. Přítrž našim dohadům učinil až jakýsi starý pán, který se tam náhodou přijel podívat. Prý to slouží jako měřič námrazy (přes Hiadelské sedlo vede totiž elektrické vedení, které v zimě namrzá a čas od času se musí námraza otlouct). Po večeri jsme ještě posedávali u ohně a povídali si (především tedy o létajícím cirku su hroznyše Montyho). Také jsme uvařili z části brusinek lahodný kompot.

Den 9.

Dopoledne jsme došli do Donoval, kde jsme dokupili nezbytné potraviny jako cukr do brusinkového kompotu a palačinky. Kousek za Donovaly jsme si dali oběd. Náš jídelníček byl zpestřen o křen, jenž jsme si narýpali u cesty ve vesnici. Po obědě jsme se za mírného poprchání rozloučili s Kulem, který už musel odjet do Prahy a pokračovali jsme dál v naší cestě. Obešli jsme vrchol Zvolen a vydrápali jsme se na červenou značku, po které jsme šli dál na Motyčskou holu. Spát jsme chtěli v cípu louky pod ní. Nikde tam však nebyla voda, louka byla mokrá, tak jsme šli asi půl kilometru dál do bukového lesa. Tam měla podle mapy být voda, ale taky tam nebyla a místo na spaní taky nic moc. Vrátili jsme se tedy zpět na louku a obsadili jsme takové ukryté místečko na samém okraji louky. Maďal a já jsme sešli s vemeny hluboko do Mackovy doliny pro vodu a ostatní zatím

postavili stany a rozdělali oheň. Mimo normální večere se ten večer ještě podávaly smažené houby a samozřejmě brusinkový kompot.

Den 10.

Poté co jsme si zabalili, jsme si šli natrhat dobromysl, které tam rostly úplně lány. Vydali jsme se dál po červené přes Veký Šturec, Prašnické sedlo na Križnou. Cestou nás málem přejeli nějakí motokosaři, kteří zřejmě považovali lesní stezku rezervací za vhodnou pro jejich ježdění. Tatouch našel v lese jelení paroh, který jsme si chvíli nenápadně přendávali z batohu na batoh, takže zase skončil u Tatoucha, který ho pak nesl až do konce. Počasí nám přálo, takže jsme byli na Križné asi ve čtyři. Pak jsme to vzali přes Ostredok na Koniarky, kde jsme nakonec tábořili. Míst pro táboření vhodných jsme našli dost, ale bylo problematické se na nějakém dohodnout. Nakonec se nám to asi po dvou hodinách přeci jen podařilo. Kotulovi se podívala jeho čili omáčka do batohu (naštěstí jí už moc neměl). Tatouch šel pro vodu a Kotul rozhořčen příhodou se svou omáčkou odešel za ním. Když oba přišli byla už tma. Po večeri nám jako zákusek Magda usmažila palačinky s brusinkovým kompotem, což byl zlatý hřeb dne.

Den 11.

Ti co nespali ve stanu ale pod širákem se ráno vzbudili celí mokří, jelikož padla mohutně rosa. Dopoledne jsme obešli Ploskou (abychom nabrali vodu, jinak bychom samozřejmě šli přes vrchol) a začali sestupovat do Lubochňanské doliny. Měli jsme to do Lubochně na vlak ještě asi třicet kilometrů, tak jsme nemohli moc otálet. Byl tropický den a cesta do Lubochně byla úmorná. Jediné světlá místo bylo oběd ve stínu lesa. Na nádraží jsme dorazili dost vyčerpaní a uchození. Tatouch koupil lístky, Maďal si zapsal do not nádražní znelku a odjeli jsme domů.

Slovenský puťák dle Kuleho

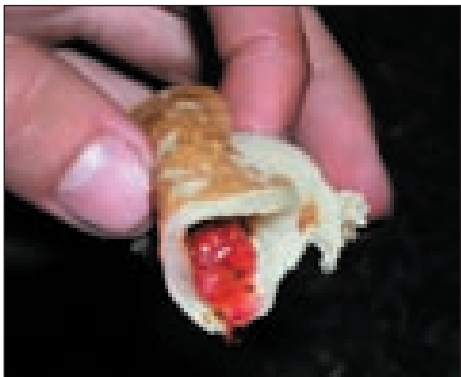
19. – 31. srpna 2005

Puťák jsme zahájili v sestavě Plác, Kotul, Mungo, Magda a Kule. V Pradu jsme chvíli hledali správný autobus do Vernáru. Nebyli jsme sami. Ale po hodině detektivního pátrání a přesvědčování jsme nakonec do vhodného autobusu nastoupili. Autobus nás vyvezl z Vernáru do kopce k vlakové zastávce Vernár. Kopec prověřil kvality autobusu. Naštěstí motor vydržel.

U Hnilce jsme dáváme přestávku a srovnáváme spánkový dluh. Svítí krásně sluníčko tak je čas i na koupel v Hnilci. Magda zjišťuje, jak moc jí otékají nohy. Zatím je ale všechno v relativním pořádku. Teprve později se situace vyhrotila a Magda začne své nové (původně Mesičákovy) kanady párat a jinak rozvolňovat, aby se jí nohy do bot vešly. Sluníčko ještě stále svítí, a tak jsme v dobrém rozmaru. Netušíme, jaké nástrahy na nás ještě čekají. Poslední paprsky slunce nás zastihnou pod vodopádem. Po chvíli již stojí stany a my se vrháme do chladné vody Hnilce. Se dřevem není velký problém a již se hřejeme u ohničku. Obloha se začíná trochu zatahovat, je to předzvěst příštích deštivých dnů.

2. den

Vystoupáme na Královu hoř a přejdeme nejvyšší partie východní části Nízkých

Hit letošní sezóny – paláčinka s brusinkami

Tater. Zatím procházíme bezlesou částí a o pohromě, která zasáhla Nízké Tatry, zatím nic kolem nevyprávíme. První, od koho se o pohromě dovídáme, je jeden slovenský horal, tramp, nebo ještě přesněji „plivník“. Ano, Plivník! Tak jsme ho po několika minutách známosti překřtili. Ano, ukázalo se, že pro nás je soužití s tímto upovídaným člověkem horší než nástrahy přírody v podobě polomů. Plivníka jsme potkali večer na Andrejcové. Přišel přilákán kouřem z našeho ohýnku. Radostně k nám přispěchal. Pochválil nám trojnohu s kotlíkem a pak už jen povídal a povídal o medvědech, polomech orientaci v terénu.... Šli jsme si raději lehnout do chaloupky. Naštěstí Plivník na druhý den plánoval návrat domů.

3.den

Ráno vstáváme a směřujeme se s pohledem na útulňu na Andrejcové. Místo lesa jsou všude polomy. Jen kosodřevina zůstává nepoškozena. Za chvíli se dozvídáme další jobovku. Plivník se rozhodl, že nás provede nebezpečnými polomy! Uff! Pokoušíme se zdrhnout mu, když si chce poslechnout v rádiu zprávy. Raději však oželi zprávy a dokvačí za námi. Cestou osekává sekerou smrkové větvičky ze stromů, i když cesta je bez problémů průchodná. Zato nás bohatě obšťastňuje svými historkami. Magda již začíná být na Plivníka nepříjemná. Na Priehybce se zastavujeme, je chladné deštivé počasí. Rychle se oblékáme a dáváme si svačinku schování za balvanem. Plivník jenom v košili se sekerou za pasem nechráněn proti větru začíná promrzat. Na dotazy, jak dlouho se zdržíme, příliš nereagujeme. Plivník nakonec rezignuje a vysvětlí nám cestu spodem do sedla Priehyba. Prý zkusí počkat na Kolesárové a zatopí v kamnech. Když skončí svůj monolog, odchází do mlhy.

Ještě chvíli mrzíme za kamenem, než vyrazíme po cestě za Plivníkem. Necháváme mu dostatek času, abychom ho nedošli. V sedle se opatrně rozhlížíme. Jsou

Cestou dolů z Križné (Velká Fatra)

zde jen nějací cyklisti. Jdeme úbočím pod hřebenem. Začíná pršet. Chaloupka s roztopenými kamny je nedaleko. Bohužel ale s Plivníkem. Tak to raději mokrý les! Nikoho ta chlaupka nezláká.

Jdeme dál zpustošeným lesem. Místa jsou polomy i vyhořelé. Lesáci zde těží a pomocí lanovek stahují kmeny na cesty. Vytrvale prší. Oblékáme pláštěnky a ponča. Nemáme před sebou žádný cíl. Jen jediná věc nás popohání. Pryč od Plivníka! Jdeme smutnou krajinou dál. Najednou přichází zvrát. U cesty je chaloupka! Lesácká roubenka. Svět je hned veselejší. V chaloupce je upravený železný barel místo kamen. Dole jsou vyříznuté otvory pro sání vzduchu. Horem přihazujeme rozřezané stromy. Plác peče chlebové placičky. V chaloupce je takové teplo, že máme otevřené

dveře a sedíme bez trika na lavičce a sledujeme, jak venku prší.

Jdeme se umýt do nedalekého potůčku a pak už jen sedíme kolem sudového vaříče a čteme z Magdiny knížky. Povídka byla tak vydařená, že jsme ji četli ještě asi 10krát. Nechte si ji vyprávět od Kotula.

4. den

Ráno odkládáme odchod do deště. Nakonec opouštíme chaloupku, která nám poskytl komfortní ubytování a kterou postavilo PZ Kolesárová Závadka nad Hronom v roce 2002.

Chystáme se dojít na Ramžu. Pamatuje se si krásnou chaloupku ze zimního puťáku. Magda vzpomíná, jak jsme ji s Plácem rychle zabydleli a jak tam u roztopených kamen bylo krásně. Jdeme dále úbočím až pod Homolku. Zde musíme stoupat naho-

Námrazová stanice v Hiadelském sedle

ru. Úboční cesta dál nevede. Je zde strašně množství borůvek. Magda, Kotul a já je sbíráme do láhve. K večeri plánujeme ovocné knedlíky. Při přestávce si sedáme do borůvek. Pořád však slyšíme nějaké divné zlostné syčení. Ukazuje se, že je to nazlobená zmije, která má hnízdečko metr od nás. Nechceme ji prudit, a tak se raději přesunujeme jinam. Pod Homolkou na rozcestí Havrania jsou polomy. Obcházíme je a daří se nám zabloudit. Plác nás vede neprostopupným polomem. Bravurně vyřezává větvě a vede nás změtí kmenů a větví. Za hodinu projdeme doprostřed polomu. Začínám tušit zradu a studujeme opět mapu. Plác potvrzuje moji domněnku. Odbočili jsme na boční hřeben Babiná. Vracíme se polomem opět zpátky a objevujeme místo, kde jsme při obcházení polomu sešli ze značky. A zase následují další polomy. Nacházíme obrovského hříba. Nesu ho v ruce s sebou. Už to na Ramžu nemůže být daleko :-). Tu chvilku to vydržím. Rozsvěcuji baterku. Je již úplná tma. Přelézáme kmeny popadaných stromů. Objevujeme cestu. Snad vede do sedla Ramža. Jsme zřejmě na místě. Po chaloupce ani pa-

mátka. Značka končí v neprůchodném polomu. Podnikáme několik marných pokusů najít chaloupku. Jdeme dál po cestě. Dál, pořád dál. Nevíme kam. Už jen tupě jdeme po cestě. Před půlnocí dorazíme k chatičce. Je zde ohniště a turistický přístřešek s lavičkou a stolečkem. Odkládám hříba i batoh. Vaříme ovocné knedlíky. Asi v půl druhé usínáme.

5. den

Ráno nás budí příjezd těžké lesácké techniky. A kouř z ohně. Vaří si zde snídani. Přes ohniště položí kus plechu, který využívají jako plotýnku. Chvilí sledujeme práci drapáku. Obdivujeme, s jakou lehkostí posunují obrovské kmeny. Ale je třeba vyrazit na další cestu. Máme v plánu jít úboční cestou až na sedlo pod Lenivou. A zde pokračovat dál po červené značce na Čertovicu. Jenže ouha! Nepozorně jsme studovali mapu. Zapomněli jsme, že cesta na sedlo nevede. Bylo třeba odbočit. Prší, a tak není čas ani nálada vytažovat mapu. Jdeme z mírného kopečka asi 3 kilometry. Mraky se na chvíli roztrhají. Pod námi je velké město. Přemýšlíme, zda je to Vyšná Boca. Ale to údolí vypadá spíše na údolí Hronu. A je to tady! Opět jsme zabloudili. Vracíme se zpět. Jsme v místech, kde má být odbočka do sedla. Nic tu není. Stoupáme prudkým svahem k sedlu. Už není jasné, zda jsem propocen, nebo propršelo pončo. Konečně jsme nahoře. Ze sedla už vede lesní cesta až na Čertovicu. Již žádné další polomy nás nečekají. Magda uvažuje, zda nemá jet domů. Má oteklé nohy a nějak se nemůže do kanad vejít. Nakonec si dáváme čaj v motorestu a Magda rozhodnutí odkládá. Nabíráme vodu do láhví a vylezeme na první hřebínek nad Čertovicu, kde stavíme společný stan. Vaříme na vařiči.

Ráno nás budí sluníčko. Den zase vypadá optimisticky. Magda se rozhoduje jít dál.

Tak se dovidám, že Plác zápis z puťáku již píše. Takže tím končím svůj zápis. (Plácův zápis také najdete v tomto ŠUPu)

Zapsal Kule

Voda I. podzimní – Vltava

16. – 18. září 2005

Letošní první voda byla trochu odlišnější, než je zvykem. Byla to totiž voda s legendou. A ne ledajakou, ale vezmeme to pěkně od začátku.

Původně bylo v plánu využít nenadálé situace v daleké Americe a za legendu skrýt řádění hurikánu Katrina, ale to odsoudily některé mezinárodní humanitární organizace a doporučily legendu změnit. A tak ačkoliv voda I. už byla skoro na spadnutí, stále chyběla legenda. Naštěstí se na poslední chvíli podařilo zakoupit formát mezinárodní reality šou BigKulovy, kterou naši producenti chytře a natvrdo pojmenovali VyKulení. BigKulovy, kterou na světě viděl snad úplně každý, a úplně všem se také líbila (pozn.: tedy pouze těm, kteří vlastní televizní přijímač).

Vsázíme tedy na jistotu, kterou zaručuje tato šou, a ihned je rozjeta masivní reklamní kampaň. Konkurz na výběr účastníků byl uspořádán již začátkem září a byl přijat každý, kdo podal přihlášku a složil zálohu 50 Kč. Nikdo však přesně pořádně neví, co se bude dít. Upsal se a dál jeho život už řídí někdo jiný.

JE TO TADY! Realita je odstartována. „Velký Kule“ (pozn.: osoba, která řídí všechny účastníky) dává první úkoly. První dva soutěžící, se soutěžní přezdívkou Kex a Dikobraz (své hlasy jim můžete formou sms posílat stále na číslo 007) dostali od Velkého Kuleho (dále jen VK) tajný úkol. „Sbal si nejnutenější věci na 2–3 dny do něčeho nepromokavého a přijď v pátek 16. 9. do Bráníka. Nikomu nic neříkej. VK tě stále sleduje“. Zbytek soutěžících dostal

Kompletní hudební sekce, jen sbormistr chybí...

podobnou zprávu akorát místo setkání je na Hlavním Nádrazí. Navzájem o sobě však nevěděli. Pravidla jsou pravidla.

Osamocená skupina dvou soutěžících mezitím dostává další, již o něco srozumitelnější vzkaz. „Naložte 12 lodí a dovezte je do Vyššího Brodu. VK nikdy nespí“. Zbytek se na stejné místo má dopravit vlakem. Tak rozhodli diváci v tajném hlasování.

Ve Vyšším Brodě se poprvé setkávají dvě dosud osamocené skupiny Vykulených. Téměř ihned vznikají první rozepře (v tuto dobu sledovanost výrazně stoupá). Je sice správný počet lodí, ale špatný počet sedáček (později se ukazuje, že za tím stojí zase diváci). Všichni nakonec ulehají pod stany.

Ráno je budí hlasitá hudba. Nejdříve to vypadá na další úkol, ale později se ukazuje, že pouze jeden soutěžící (předzdivaný Taška) propašoval proti pravidlům do soutěže rádio. Nakonec je situace vyřešena a je vyhlášen denní úkol. „Rozdělte se do skupin a nasedněte do lodí“. Soutěžící sice sedí v lodích, ale netuší co dál. Proto do-

stávají následující indicii. „Hledejte řeku“. Chvilí s ní zápolí, ale nakonec je rozluštěna a Vykulení hledají řeku. Ani to není těžký úkol, protože na jejím břehu vlastně spali. Vše vyřešeno, teda? Nejdříve nevědí, jakým směrem mají po řece jet, ale VK jim nakonec dává další zprávu – pokračovat po proudu. Prší a je zima. Přesně jak pravidla požadují. Někteří soutěžící se skrz kamery snaží přesvědčit diváky, aby je hlasováním vyloučili ale když VK vidí, že by soutěž opustila většina, mění pravidla. Diváci hlasováním nemohou vyloučit žádného soutěžícího. Všichni bojují (o holé životy) až do konce. To se projevuje na libosti účastníků.

VK vyhlašuje další úkol ve snaze zbatvit se soutěžících. „Ve vytyčeném úseku nesmí nikdo mluvit“ (prudce klesá sledovanost, protože toto není divácky atraktivní – prší, všichni mlčí). Celý národ sleduje pouť všech Vykulených. Ti se přesouvají z Vyššího Brodu do Rožmberku (zde končí mlčící úkol). Vykulení pociťují drsnou stránku reality. Nikoho už moc nevzrušu-

je hláška „vítěz bere všechno“ a rozmáhají se debaty, zda to vlastně stojí za to. Jsou promoklí a je jim zima. Stále se pokračuje v denním úkolu a pluje se dál. Nakonec se však VK nad Vykulenými přece jen smiluje a dovoluje jim kolem druhé hodiny odpoledne zakotvit. „Rozdělte oheň, usušte si věci, vařte večeři a čekejte na další úkoly“. Nic není zadarmo, a tak kdo chce body, musí chtít nechtět do vody. Nenechte se zmýlit, žádné bazénky a vířivky, ale divoká řeka. Pár soutěžících nakonec projevuje soutěživého ducha a i v panujícím mrazu se vrhá do řeky. V LIVE vysílání se mezitím v rubrice čet [čti chat] objevují názory jako „Wow, koupání v opravdové řece...“ a podobné. Vypadá, že všichni diváci celou událost naprosto hltají. Něco takového, to tu ještě nebylo. Všem Vykuleným se daří splnit všechny úkoly. Jsou po večeři, mají kde spát.

S nocí nepřichází jen tma, ale taky Vykulení – Bez Cenzury. Za tuto část dostává televize pokutu, protože se na obrazovce objevilo „kapalnění“ před desátou hodinou. Některé části jsou docela silný kafe.

Budíček. Nikomu se do té zimy nechce, ale musí se. Porušení úkolu znamená: žádná snídaně ani oběd. A tak pod vidinou dalšího müsli se nikdo z tropik ven nehrne.

Začíná druhý den vodního dobrodružství. Zklamání soutěžících, kteří doufali, že dnešní denní úkol bude jiný, nasedají zase do lodí a teď již bez váhání vyráží po proudu dál. Počasí se nám lehce vyjasňuje, ale pořád se drží v normě pravidel. Vykulení strádají co se dá. Nálada se ale trochu zlepšuje. Chtělo by to nějaký úkol, ale VK podezřele vyčkává. Nástrahy přicházejí samy. Jez ve Větrném a U Papouščí Skály ale všichni v pohodě projeli a upalují dál za vidinou civilizace, kterou jim skýtá neďaleký Český Krumlov.

S příjezdem do Českého Krumlova přichází konečně další úkol. Chcete oběd... „Kotrčníci si zavážou oči a za navigace háčeků musí projet vytyčenou trasu“. Kuba s Kexem dostávají ještě tajný úkol. Musí se

cvaknout, ale aby nikdo nepoznal, že je to jen nahané. Oba to plní na jedničku. Nakonec si tedy všichni pochutnají na obědě.

V odpoledních hodinách se počasí udobřilo a vysvitlo slunce, jenže to znamená totální porušení pravidel a VK všem vzkazuje „vraťte se domů, soutěž končí!“ Soutěžící tedy odcházejí na autobus a odjíždí směr Praha.

V Praze na Smíchově se Vykulení ještě navzájem loučí. Slibovaných deset melounů v chechtácích nakonec nikdo nedostává, ale odměny jsou ještě sladčí. Vítězné družstvo bere další dvě písničky do bible. Není to snad velkou motivací přihlásit se třeba do druhého kola reality, která startuje už příští týden.

Jedna, dva, tři, končím letošní Vodu I.

© BigKulovy & Vykulení

Voda II. podzimní – (zase) Vltava

K našemu rozhovoru jsme se sešli v jedné klubovně v Nuslích nedaleko Nuselských schodů. Po celou dobu panovala uvolněná a přátelská nálada, a tak jsme povídali, povídali a povídali...

Celý náš rozhovor se především točil kolem uplynulého víkendu (24. – 25. září 2005), kdy se osoba, která si přeje zůstat v anonymitě, zúčastnila vodácké výpravy na dolním úseku řeky Vltavy.

Je pravda, že jste se takové akce opravdu zúčastnil?

Ano, ano pane novináři, tak v tom máte naprostou pravdu.

Můžete blíže upřesnit, o co se přesně jednalo?

Vlastně mnoho prozrazovat nemohu. Ale, jednalo se o tradiční podzimní vodáckou

akci, která se tentokrát konala na Vltavě. Ale bližší místo skutečně nemohu prozradit (*dotazovaný se později prořekl, že se jednalo o úsek Český Krumlov – Č. Budějovice*).

A jak to celé začalo?

Nóóó..., sešli jsme se na Hlavním Nádraží v pátek asi kolem čtvrté odpoledne a odtud jsme jeli vlakem do Budějovic, no a odtud jsme dál pokračovali až do Českého Krumlova. Ajaj, to sem asi neměl prozrazovat.

Je pravda, že cestu provázely nějaké nepříjemnosti s vlakovým spojením?

NO COMMENT.

V novinách se psalo o tom, že celá akce začala nad Krumlovem na přilehlém kopci?

(*udiveně*) Tak to se kupodivu psalo správně. Přespali jsme kousek od Krumlova poblíž „křížové cesty“ na kopci s výhledem

Vrápenec v jezu pod krumlovským zámekem

na Krumlov. K snídani jsme se pak posílili záviny a akce mohla začít.

To znamená?

Co asi ***? Sešli jsme z kopce k řece, kde jsme se potkali s našimi dvěma dalšími muži. Mohu prozradit jen krycí jména, TaTOUCH a Vrápenec. Nyní jsme byli kompletní, tak jsme připravili lodě, které jsme měli v úkrytu na nedaleké zahradě, a spustili se na vodu.

Můžete vaše plavidla prohlásit za stále akceschopná a připravená k neočekávanému nasazení?

Samozřejmě!

A jak zhodnotíte fakt, že hned na druhé nastrožené překážce (jezu) šlo jedno ke dnu?

To bylo z důvodu drobného zaváhání jednoho z našich kapitánů (krycí jm.: J.E.N.T.A), ale situace se namísto vyřešila a akce mohla bez problémů pokračovat.

Bez problémů?

Po pravdě bez větších problémů. Drobné se ale vyskytují vždy a všude, ale nějaké děravé lodě a podobně, to nás nemůže nikdy rozhodit.

Probíhala akce non-stop?

Blázníte? (*smích*) Stáli jsme skoro pořád. V tolika lidech se pořád na někoho čeká. Buď vylévá loď, nebo ještě nesjel jez a nebo prostě jede pomaleji. Snažíme se ale držet ve skupinách, aby se zvýšila efektivita případného zásahu. Taky jsme měli společnou polední přestávku již kousek za Krumlovem. Kde taky proběhl malý brífink (*tímto je pravděpodobně míněno zalepování lodí*) pro odpolední pokračování.

Přálo vám počasí?

Kupodivu bylo lepší, než jsme čekali. Ne, opravdu, tak pěkně už dlouho předtím nebylo.

Jste pro vstup Turecka do EU?

To máte tak, ... (*odpověď musela být pro svoji rozsáhlost vystřížena*).

Panovala mezi posádkou přátelská nálada?

Naprosto. Všichni to brali velice s humorem a snažili se spolupracovat. Na chvíli sice vznikla jakási osamocená aliance dvou spojených kánoí zvané „Kubulova bílá vlna“ a „Kexova hlubina moří“, které chvíli agresivně dorážely, až nám to trochu rozdělilo mužstvo a ženstvo. Nešlo o nic vážného, pouze agent „Čočí“ byla zajata a pak nucena k vylodění uprostřed řeky. Celé to však nemělo více obětí než pár mokrého oblečení. Později byla aliance donucena k rozpuštění.

Můžete prozradit místo, kde vaše flotila kotvila přes noc?

Říct vám to můžu, ale pak vás budu muset zabít, tak je to na vás. Co však prozradit mohu, že součástí této delší pauzy bylo cvičení ve stavění záchranného tábora, přípravě večere a opravy lodí.

Opustil snad někdo cvičení před jeho oficiálním koncem?

Jak to víte? Neprosáklo snad něco do bulváru? Mohu pouze potvrdit, že nás v neděli ráno opustil jeden člen posádky (TaTOUCH), ale celé to bylo předem plánováno a velení s tím počítalo.

Necítili jste se tedy oslabeni?

Nijak zvlášť, ale kdykoliv bylo třeba, tak jsme se posílili. Zásob bylo spousta. Teda některé útvary vypadaly, že by ještě něco občas snědly. Ale jak říkám, celkově bylo jídla dost, jen bylo potřeba provést malé meziútvarové (skupinové) přesuny. Jednoduše bych to vysvětlil, kdo si vzal víc, tak doplnil těm, co si vzali míň. Naprosto jednoduché.

Mělo cvičení nějaké speciální cíle?

Osobně bych o celé akci jako o cvičení nemluvil. Byla to spíše taková zábava. Jedno z nedělních cvičení bylo pak zaškolení nových, mladých kapitánů.

Vodácká romantika kdesi pod Dívčím kamenem

Zúčastnili se akce nějací zahraniční hosté?

Ano. Hostovala nám po celou dobu familia Horace [horejs], která byla přítomna počtem pěti členů.

Konalo se nějaké slavnostní zakončení?

Ano, slavnostně se nám podařilo přistát na předměstí Budějovic. Slavnostnější ale spíš bylo zahájení, kdy nás v Krumlově přivítali ohňostrojem. Popravdě, trochu to narušilo naše utajení, ale kdo kdy má ohňostroj.

Jsou výsledky cvičení něčím překvapivé?

No. Kupříkladu nás velice překvapil nálezy jízdního kola na dně řeky, na kterém, ač bylo ve značně zchátralém stavu, dokonce jeden člen posádky (Magyal) dojel až na nádraží. Člověk se někdy nestácí divit.

Byl jste požádán o následnou pomoc, při odvozu plavidel a závěrečném úklidu?

Nevzpomínám si.

Takže vše nakonec dobře dopadlo, vy jste se dostali autobusem na nádraží a pak vlakem až do Prahy.

Naprosto přesně.

Říkalo se však něco o nějakém vlakovém neštěstí, o tom mi nic povědět nemůžete?

Vím pouze, že došlo k neúmyslnému zabrzdění vlaku, které málem vedlo k požáru na celém vagónu. Ihned vše prozkoumali naši experti (kpt. Kubula) a obhájili naši pozici jako naprosto nevinných, ale víc už opravdu nemohu prozradit.

Tomu říkám profesionalita...

(vražedný pohled)NO DOVOLTE!

A závěrečné hodnocení?

Myslím, že vše proběhlo velice úspěšně, podle plánu a s očekávaným výsledkem, ale víc se zkuste zeptat někoho, kdo se akce zúčastnil...

(autor článku si raději také přeje zůstat v anonymitě)

Podzimní sraz v Kácově

7. – 9. října 2005

Na sraz tradičně vyrazily družiny po svých osách, stejně jako všichni ostatní, včetně naší autoposádky na dvou osách a čtyřech kolech. Ti méně líní vyrazili už v pátek večer, línější pak v sobotu. Auto, kterým jsme jeli, bylo zaplněno týpím a prázdnými PET lahvemi na pravý jablečný moštík, který se v Kácově prodává, jak jsme zjistili loni. Ani letos nás nezklamali a tak jsme hned na tábořiště dorazili s několika láhvemi.

Sobotní odpoledne bylo tradičně zahájeno stavbou týpí. Tyče našťastí zůstaly z loňska, takže bylo třeba nařezat jen sedmáct kubíků dřeva na slavnostňák. Kule radši nařezal dvacet – a mohlo se začít vařit soutěžní jídlo. Předtím bylo vyhlášeno, že putovní cena – kost z jeskynního medvěda – je letos stará už dvacet tisíc a osm let. Přivezli jsme ji totiž před osmi lety z Rumunska z jeskyně Onceasa a na přírodovědecké fakultě jsme zjistil, že kost je dvacet tisíc let stará (To mi připomnělo

historiku z vlaku při návratu z Rumunska. Báli jsme se, že vyvážet takovouto archeologickou památku z Rumunska by se celníkům či pohraničnickům nemuselo líbit, a tak ji někdo zabalil do batohu pod vrstvu použitých ponožek, čímž příslušníky odradil od podrobného zkoumání obsahu).

Jídel bylo opět vařeno mnoho, namátkou si vzpomenu na Kulecív vždy famózní lívačky, Emilův kuskus, Mišákovo a Sašino kuře s rýží, Alfonsův a Maďalův těstovinový salát, Pytličí ražniči, Krupovo a Dikiho uhlí v alobalu (původně to bylo kuře, ale shořelo), Tatouchův obalovaný klacek, Taškovy a Lukášovy palačinky, Špatničív těstoviny s tuňákem, buřtguláš Vládi a Jirky a samozřejmě vítězné Pibižuchovy a Stegyho šišky s mákem. Výsledky určené porotou byly samozřejmě u ohně později zpochybněny, ale to už patří k folkloru, sto lidí, sto chutí. Během vaření nás krátce navštívil dokonce i Strach s chotí a s děckem. Do toho všeho vesele pobíhal Dikoušův pes Lady, který kupodivu všechn ten kuchařský běs ve zdraví přežil, aniž by skončil na jednom s oněch špízů.

Po konzumaci všeho, co se dalo sníst a vypítí spousty moštu už se začalo stmívat a nezbylo tedy než se přesunout do týpí k tomuto účelu vztyčenému a slavnostnímu ohni k tomuto účelu zapálenému. Vzali jsme kytary k tomuto účelu přivezené a naladěné, zpěvníku k tomuto účelu napsané, či bible k tomuto účelu vytištěné a sestavené a počali jsme pět písní k tomuto účelu složené (no tak to už trochu přeháním...) U nástrojů se vystřídalo dost lidí, včetně Petra Přibyla a jeho šestiminutovky. Hraní se jako vždy protáhlo do pozdních (brzkých) hodin.

Neděle proběhla klasicky klábosením, kratším masakróním frískem, bouráním týpí a konečně odjezdem s potřebnou zastávkou v moštárně. Ačkoli s odstupem jsou všechny srazy programem stále stejné, nevím čím to je, ale vždycky mě baví:) Možná právě proto...? **Krup**

**PODZIMNÍ
8-9-10
2005 SRAZ
ANEŽ JAK OTRAVIT POROTU**

Podchlazení

Jsem nucen trávit doma více času, než je mi líbo a zdrávo. Až mě to rozhoupalo k napsání pár řádků pro malé poučení vás, milé děti.

Doma hřeje vesele radiátor, napájený tepelou vodou bůh ví odkud, ale venku usedla bílá pokrývka a mrzne až praští. A co teprve na horách. Sněhu jsou tam celé kupy, vítr s mrazem mají pré a horská služba neví, kde dříve má vyhlášovat jaký lavinový stupeň. A já se tedy pěkně z tepla domova rozhodl napsat něco o velkém zimním nebezpečí, čili **podchlazení** aneb **hypotermii**.

Možná vám přijde toto nebezpečí v našich zeměpisných šířkách a dýlkách, s poměrně nízkými horami, jako zanedbatelné, ale nenechte se mýlit. V Krkonoších i v jiných našich horách se na podchlazení umíralo, umírá a nejspíš i umírá bude. Za všechno může nejčastěji nedostatečná znalost a podceňování našich hor. I když, pozor! Na podchlazení můžete doplatit i jinde než v horách, např. speleologové, či chcete-li jeskyňáři, zkrátka všichni kdož se ve studeném, relativně vlhkém prostředí, bez dostatečných izolačních vrstev zabranujících ztrátám tepla, pohybují tak dlouho, až jim tělesná teplota začne povážlivě klesat.

Ze všeho nejdůležitější je podchlazení předcházet. To znamená vždy se řádně obléci a mít v batohu rezervní teplou vrstvu, např. flísku či teplý svetr. Je také dobré vědět, že hlavou ztrácíme až 40% našeho tepla. Je to tím, že hlava je díky obsahu našeho výpočetního střediska poměrně dobře zásobena krví a může tudíž teplo vyráběné tělem dobře odvádět. Prý se říká, a ne nadarmo: Když je ti zima na ruce a na nohy, vezmi si čepici! Čímž bych nechtěl shazovat nutnost dobrých bot a rukavic.... Na výletě v horách, když se dobře vybavíte, vás bude hřát nejen to co máte na sobě, ale i dobrý pocit ze správně naplněného batůžku na zádech.

Zabloudit v mlžných a vichřici rozdávaných Krkonoších může být lehčí, než si myslíte, a pak už jde jen o to, zda si zabloudivší nešťastník strčil do báglu ten rezervní svetr, nepromokavou bundu či pláštěnku, popř. kus karimatky a termoláhev s horkým slazeným čajem.

Možná si říkáte: proč tam ten popleta píše k zimnímu horskému výletu pláštěnku? To proto, milá děcka, že asi těžko budete nosit na výlety, natož vůbec vlastnit, Žďárského vak, vhodný k bivakování v nouzových podmínkách. A v případě zhoršeného počasí je třeba mít vrstvu, která nepustí teplo ven a vítr dovnitř. Největší ztráty tepla vám totiž může způsobit právě vítr. Při minus 10 stupních pod nulou, ale i teplejších dnech, vám může za bezvětrí být hej, ale začne vichřička a ouha, tepelný komfort je pryč! Vítr ho odnesl... Pláštěnku si nejspíš nebudu brát za chůze, abych se zbytečně nepotil, ale při nutnosti čekání na zlepšení počasí nebo pomoc jistě nebude k zahazení. Ale je to jen možnost, při současném kvalitním vybavení, tzv. nepropro bundách i gatích je přeci jen šance na přežití vyšší :-)

Závěrem: na výlet do zimních, ale vůbec prostě do hor, jedinečně řádně oblečen a s nějakým tím rezervním oblečkem v báglu. Nepotáhnu celou almaru, a proto se budu řídit aktuálním počasím, ovšem to se v horách může rychle změnit, tak i na to pozor. Není nutné brát s sebou vždy vybavení na „nouzový bivak“, ale je třeba nic nepodceňovat. A kdo nevíte co si vzít na sebe, ptejte se Magyala, já to dělám taky a funguje to :o)

Tak a teď něco málo pro rádce a oddílové dospěláky k tomu, když už nám nějaký ten lehkomyšlný ptáček v horách nebo někde jinde prochladne.

Celkové podchlazení je vážným, život ohrožujícím stavem, ke kterému je také takto nutné přistupovat. Stávalo se prý i profíkům, že podchlazeného „zachráněného

ho“ člověka rozhýbali a vedli ho do civilizace. A on si nepřežil....

Normální tělesná teplota je 36,6 - 37 °C, v důsledku podchlazení klesá až pod 30 a méně stupňů. A to často právě vlivem vlhkosti, proudění vzduchu, nedostatku výživy a vyčerpání. Normálně si tělo chrání teplotu „jádra“, tj. vnitřních orgánů, na úkor teploty kůže a svalstva končetin. A při celkovém podchlazení se rozhýbáním rozproudí po těle chladná krev okrajových částí a nařadí svou teplotou jádro. A to celé může vést k selhání srdce... Ze stejného důvodu se při podchlazení nemá používat alkohol - roztahuje periferní (okrajové) cévy a dochází ke stejnému „naředění“ jako u rozhýbání. Při rychlém zahřívání typu teplé koupele nebo sprchy je to také tak.

Proto by zahřívání podchlazeného mělo probíhat pomalu. V terénu jej necháme v poloze v leže a tak bychom ho i měli, za minimálního pohybu (chováme se, jako by měl poraněnou páteř, žádné tření a masírování prochlazených tkání!), transportovat, a to alespoň na improvizovaných nosítkách či sáních. Podložíme a obložíme ho tepelnou vrstvou a izolací - rezervní oblečení, kus karimatky, když máme, použijeme izofolii. Jestliže je podchlazený při vědomí, podáváme mu teplé slazené nápoje, máme-li. (Upadnout z podchlazení do bezvědomí je přeci jen už pro naše oddílové akce s dětmi trochu extrém, ale k problematice to patří, tak to píšu.) Čili člověka v bezvědomí se zachovalými životními funkcemi izolujeme a pomalu zahříváme na trupu a v třísech - příkládání různých hřelek na chemické bázi a podobně, máme-li, jinak ho co nejvíce izolujeme a udržujeme v teple bez vnějších zdrojů. A dle možností voláme horskou službu nebo transportujeme. Stav bezvědomí už je na vrtulník a rychlý transport. Při absenci životních funkcí provádíme oživování v podobě umělého dýchání a nepřímé masáže srdce (v poměru 15x masáž a 2x vdech).

Podchlazený bez známek života nesmí být prohlášen za mrtvého bez úplného

rozmrazení (vzniká stav podobný "zimnímu spánku" a je proto ještě naděje na oživení bez poškození mozkových buněk pro jejich dočasnou sníženou citlivost na nedostatek kyslíku).

Při dosažení s podchlazeným chalupy můžeme dávat tzv. Hiblerovy horké zábalení na hrudník a na břicho: pětkrát složené prostěradlo se zevnitř polije horkou vodou a přiloží na spodní prádlo. Přes obklad se ponechá svetr a větrovka. Zábal měníme, jakmile vychladne.

A jak se nám podchlazení navenek projevuje?

Apatii, ztrátou soudnosti, změnou chování. Podchlazený je vyčerpaný a žádá odpočinek. Zhoršuje se koordinace pohybů, dochází k pádům. Příčinou svalové slabosti je jejich prochlazení. Může se vyskytnout klamný pocit tepla (selhání chladového stažení cév v kůži a její prokrvení) což bývá provázeno paradoxním odkládáním oděvu. Při fyzickém selhání se ztrácí mimika, smazává se řeč a postupně dochází k bezvědomí. K úmrtí může dojít i za 1-2 hodiny po začátku prvních příznaků.

A malé shrnutí:

První pomoc na místě nehody (závisí na místních podmínkách):

1. Ochrana před dalším prochlazením (deky, fólie, oděv a teplo zachránců)
2. Vyvarovat se aktivních nebo pasivních pohybů podchlazené osoby, tzn. že s podchlazeným jednáme jako při poranění páteře, netřeme jej ani nemasírujeme.
3. Nepodáváme léky ani alkohol.
4. Podchlazeného nesmíme ponechat o samotě, pro zmatenost může dojít k pádu.
5. Rychlý transport vrtulníkem, nejlépe do specializovaného zdravotnického zařízení s možností mimotělního krevního oběhu, neboť i lehce podchlazený může během pozemního transportu zemřít.

Alfons

zdroje: www.lezec.cz,
www.horska-medicina.cz

Letošní Velikonoce po dlouhé době nebyly putovní. Strávili jsme je v chalupě v Lužických horách, kde jsme se plně věnovali dlouhodobé hře na hoboes. Tedy pokud jsme zrovna netěžili dřevo, nevyřezávali vrtulky či neuzívali posledních zbytků jarního firnu na severním svahu vrchu Kulich. ●●● Hoboes, kteří nás provázeli od podzimu, byli završení jednu dubnovou sobotu poblíž Mladé Boleslavi. Po nespočetném množství her, kvízů a rébusů čekalo účastníky úplné vyvrcholení – jízda na vypůjčené šlapací drezině po asi kilometr dlouhé zrušené trati do stanice Skalsko. Někteří se pak ještě vydali na družinovou výpravu na Kokořínsko. ●●● Letošní ročník Bedny, tedy noční šifrovací hry, byl zvláště pro jeden z našich týmů nečekaně úspěšný. Nad ránem dokonce vzplála naděje na dokončení hry, byla však brzy uhašena úplným vytuhnutím ve Stromovce, k čemuž přispělo teplé a slunečné jarní ráno. ●●● Po několika letech jsme si zopakovali sjezd horního toku Otavy. Oba květnové vikendy jsme začínali v Radešově (místní autobusový dopravce byl poněkud zaskočen naším počtem, napoprvé jsme se sice do mikrobusu vměstnali všichni, o týden později jsme to štěstí však již neměli). Jako obvykle se tento úsek řeky neobešel bez cvaknutí, tentokrát to zle odnesl chudák Banán. První vodu jsme skončili již na konci Sušice, napodruhé jsme dojeli pod Rábí. ●●● Účast na jarním orientáku Škadoku byla poznamenána konáním konkurenční akce ve stejném termínu – Krupovy svatby. Nezbyvá než Krupovi doporučit, aby propříště svatbu pořádal tak, aby se nekryla s ostatním programem. ●●● Na sraz s Ginkgem jsme se vydali opět na Českou Sibiř, k rybníku Velký Rašovec. Rybník jsme však na místě nenalezli, lépe řečeno nalezli, ale nebyla v něm voda. To bylo obzvláště mrzuté, neb panovalo naprosto nechtutné a nesnesitelné tropické vedro. Těžko uvěřit, že vloni na tom samém místě v tom samém termínu sněžilo! Vystává otázka, zda by se oblast neměla přejmenovat na Českou Saharu. ●●● Jako cíl červnových družinových výprav se zvláště velkého zájmu letos těšilo povodí Střely, kam se vydali

Pytlíci i Ještěrky. ●●● Huck Finn, jeho povedený tatík, Jim – černoch slečny Watsonové, Tom Sawyer a další postavy z knihy Marka Twaina nás provázely po celý tábor. Mimo povinnosti, jako třeba každodenní koupel v Mississippi, nás čekaly i příjemnější zážitky – výlet do St. Louis nebo prvosjezd rozvodněného potoka na gumovém člunu. Plác s Vrápencem a Sovou připravili drobnou (třídenní) hrátku také pro rádce, její obtížnost však byla taková, že ji nikdo nedokončil. Světlo světa poprvé spatřila oddílová bible, kterou jsme podle legendy získávali za barevné kartičky. ●●● Po přibližně půlročním domlouvání cesty do Norska jsme nakonec, plně motorizováni, vyrazili do Alp na hranice Itálie s Rakouskem. Během osmidenního výletu po kopcích jsme si užili sněhu, sluníčka, ledovců, mrazivých kytarových seancí i výstupu do půltřívrtá výškového kilometru. ●●● Slovanský puřák na konci prázdnin proběhl v příjemně komorním duchu. V prvních dnech ovšem sestavu (proti její vůli) obohatil svérázný horal Plivník, cestu ve východní části Nízkých Tater také zkomplikovaly četné a neprůchodné polomy. Přibližně v polovině se připojili dva opozdílci, Ttouch a Maďal, ovšem vzápětí zase pospíchal do Prahy Kule. Nepříliš vydatné tempo pochodu jsme si rozhodli vynahradit poslední den a z Velké Fatry jsme seběhli nekonečnou Lubochmianskou dolinou až k Váhu. ●●● První podzimní voda, z Vyššího Brodu do Krumlova, se nesla ve znamení deště a ukrutné zimy, ale také asi desetihodinového posezení u ohně Luďka zachránce s vydatnou hudební produkcí. Zato během následujícího víkendu, při cestě do Budějovic, panovalo až nevkusně hezké babí léto. ●●● Pod pracovním názvem „the Liquefiers“ se začali v klubovně pravidelně scházet hudební nadšenci. ●●● Od té doby, co vozíme na sraz týpi, je vždy krásně. Barevný a slunečný podzim nás provázel i letos. Slavnostňák obohatili svým kytarovým umem také Emil a Petr Příbyl. Tradiční schéma začátku slavnostního ohně, tedy: „Vejde Přemysl, vejde čert se sekerou, odejde čert, vejde čert s fagulí“ bylo změněno na „vejde Přemysl, vejde čert, vejde Ahalbert (s batohem na zádech, rovnou od vlaku), odejde čert, vejde čert s fagulí...“.